עיריית רמת-גן

ישיבת מועצת העיר שלא מן המניין מס׳ 56 א׳

מיום שני, ט״ו באדר תשע״ז (13.03.2017) בשעה 18:00

באולם המועצה - בבניין מועצת העיר

משתתפים: מר ישראל זינגר – ראש העיר, גב' אדוה פולק – המשנה לראש העיר, מר משה רווח - מ"מ ראש העיר, מר צחי זליכה – סגן ראש העיר, עו"ד אביבית מאור נמרודי – סגנית ראש העיר, מר אביהוא בן-משה – סגן ראש העיר, , עו"ד מנחם דוד – סגן ראש העיר, מר שמואל לרמן – יו"ר מועצת העיר, מר משה אברמוביץ' – חבר הנהלת העיר, מר רמי פדלון – חבר הנהלת העיר, מר יצחק שחם – חבר הנהלת העיר, מר חיים גלרמן – חבר מועצת העיר, מר יצחק בן-עזרא – חבר מועצת העיר, עו"ד שי בכור, מר אדם קניגסברגר – חבר מועצת העיר, גב' רחל מרום – חברת מועצת העיר, עו"ד שלום לוי – חבר מועצת העיר, מר אלי מוסרי – חבר מועצת העיר, מר ליעד אילני – חבר מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, מר אריה מזרחי – חבר מועצת העיר, עו"ד רועי ברזילי – חבר מועצת העיר.

לא השתתפו: מר גבי נחמיאס – חבר מועצת העיר, ד"ר שולמית ביסמנובסקי – חברת מועצת העיר, עו"ד גלעד שריר – חבר מועצת העיר.

נוכחים: מר משה בודאגה – מנכ"ל העירייה, מר רון קוגמן – סמנכ"ל העירייה למינהל ותרבות, מר עזרא נחום – סמנכ"ל העירייה לתפעול, מר גרשון טוסק – גזבר העיר, עו"ד דוד שואקה – מנהל השירות המשפטי, מר דני רייף – מבקר העירייה, מר ג'קי אביטל – עוזר ראש העיר, גב' אורלי נעים – דוברת העירייה, מר שמוליק פרקש – מנהל אגף משאבי אנוש, מר ראובן שמר – מנהל אגף שפ"ע, גב' דליה לין – מנהלת אגף החינוך, מר שמעון שומרוני – מנהל אגף ביטחון ואכיפה, גב' ויוי הרשטיין – מנהלת אגף קשרי קהילה, מר אמנון בוץ – מנהל מנהלת הבורסה, עו"ד גיל סימנהויז - מנהל לשכת התאגידים.

הקראת פרק תהילים.

<u>אינפורמציה:</u>

1. **אגף הרכש.**

<u>סדר היום:</u>

1. **היטל השמירה.**
2. **אכיפה בנושא אופניים חשמליים.**

מר שמואל לרמן: אנחנו פותחים את הישיבה שלא מן המניין מס' 56 א', היום יום שני, ט"ו באדר, חג פורים, 13 במרץ 2017, 18:05, אולם מועצת העיר.

יש לנו כמה דברים. דבר ראשון, בנוגע לאינפורמציה. לצערנו, בגלל אבל,

עו"ד דוד מנחם: קודם תהילים.

מר שמואל לרמן: סליחה, סליחה, אתה צודק. תהילים.

עו"ד דוד מנחם: מכיוון שאני צרוד, אז אני לא אקרא את הפרק הכי קצר בתהילים, שזה פרק קי"ז. אני אקרא פרק שראיתי אותו עכשיו עם עזרא, קל"ד.

- עו"ד דוד מנחם, קורא מתוך ספר תהילים פרק קל"ד –

אינפורמציה:
אגף הרכש

מר שמואל לרמן: נושא אינפורמציה – לצערנו, הנושא הזה, לצערי, נושא האינפורמציה לא יהיה הפעם בגלל אבל אצל איריס זיו, שצריכה להציג. אבא שלה נפטר. אני מעביר השתתפות בצער פה של כולנו. תעבירו לה. לכן אינפורמציה יורד.

סדר היום:
1. היטל השמירה

מר שמואל לרמן: בסדר היום – הנושא הראשון זה היטל שמירה. אני רוצה שבתחילה ראש העיר יגיד כמה מילים. אני חושב שאחרי שהוא יגיד, זה ייתר את הדיון בנושא. בבקשה.

מר ליעד אילני: אם הוא מדבר יש סעיף.

מר ישראל זינגר: הנושא הזה יוסר מסדר היום. כפי שהודעתי לציבור, בעקבות שיחה שערכתי בשבוע שעבר עם חה"כ יוליה מלינובסקי, המקדמת חוק לביטול היטל השמירה באופן ארצי. אני תומך ומחזק ידיה והחלטתי שרמת גן תיקח מקום במאבק הצודק להעברת האחריות לכיס המדינה במקום לכיסי התושבים. סיכמתי עם חברת הכנסת שהרשות המקומית לא תקדם את גביית היטל השמירה, להבדיל מרשויות רבות אחרות, אלא תסייע במאבק למען ביטולו בכל הארץ והשבת האחריות למדינה.

לאור זאת, החלטתי להסיר את הנושא מסדר היום בישיבת המועצה, לפעול יחד עם חה"כ מלינובסקי כדי שהמדינה תכניס ידה לכיס ותיקח אחריות להגברת הביטחון האישי של התושבים. הביטחון האישי של התושבים היה ויישאר בעדיפות עליונה, אולם המאבק צריך להיעשות על ידי הנהלת העיר אל מול כנסת ישראל, כמו שקרה במקרים אחרים, בית הספר של הקיץ וכך הלאה. לכל המלעיזים או התוהים שרצו לתקשורת טרם זמן הישיבה הזאת ושביקשו לייצר מראית עין כאילו העירייה או אני באופן אישי "התקפלתי", אומר רק,

מר דני גולדשטיין: חלילה. חלילה.

מר ישראל זינגר: אני מוכן לכל,

מר שמואל לרמן: די, דני.

מר משה רווח: תכבדו בבקשה. תכבדו.

מר ישראל זינגר: אני מוכן לכל התקפלות כזאת, כמו שאתם נוהגים ללעוג, ובלבד שזה יהיה לטובת התושבים. והנושא מוסר מסדר היום.

מר דני גולדשטיין: ברור. ברור.

מר אדם קניגסברגר: היות שראש העיר דיבר אני מבקש לדבר.

עו"ד רועי ברזילי: גם אנחנו מבקשים.

מר שמואל לרמן: זה לא על סדר היום, רבותי,

מר ליעד אילני: מה זה לא על סדר היום?

עו"ד רועי ברזילי: זה על סדר היום.

מר משה רווח: מה היועץ המשפטי אומר?

מר ליעד אילני: שמוליק, once הוא דיבר – הסעיף קיים. סעיף שיורד, איריס זיו למשל, זה ירד.

מר אדם קניגסברגר: הוא לא הוריד אותו מסדר היום. הוא לא הודיע לנו,

מר משה רווח: חבר'ה, מה הויכוח הזה? מה שהיו"ר יחליט זה מה שיהיה.

מר שמואל לרמן: אני אענה לך.

עו"ד רועי ברזילי: משה, צוינו כאן עובדות לא נכונות לגבי ההורדה, לגבי ההעלאה של החוק, וזה לא הוגן שבישיבת מועצה נשמעים רק העמדה,

מר משה רווח: השאלה אם זה תקין או לא תקין.

עו"ד רועי ברזילי: לא תקין. כאשר נשמעות עובדות,

מר משה רווח: זו השאלה.

עו"ד רועי ברזילי: כאשר נשמעות עובדות, לרמן, לרמן, תקשיב לי רגע, תקשיב לי רגע,

מר שמואל לרמן: אני אתן לך גם אם אתה רוצה לדבר.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: לראש העיר מותר לדבר מתי שהוא רוצה, השאלה אם זה נחשב לדיון.

מר שמואל לרמן: רבותי, רגע. אלי, אני אתן לך אם אתה רוצה. רגע.

עו"ד רועי ברזילי: אני רוצה לגוף העניין עוד, לטענה שאין לנו את האפשרות לדבר.

מר שמואל לרמן: דקה אחת. לגבי היכולת שלי, לי יש יכולת להעלות ולהוריד בסדר היום, להוריד מסדר היום אני לא צריך את אישורכם, אני יכול להוריד על דעתי מה שאני רוצה גם בלי להודיע לך מראש. להעלות על סדר היום אני צריך אישור של 100% מכם. זה החיסרון בלהעלות.

בלהוריד אני יכול להוריד מתי שאני רוצה מה אני רוצה, זו זכותו של יו"ר המועצה. אז לכן אני לא צריך להודיע לכם מראש כלום בעניין הזה. עכשיו לגופו של עניין, אתה אומר שראש העיר אמר כמה מילים בעניין ולכן מגיע לך לומר איזו שהיא התייחסות.

עו"ד רועי ברזילי: לא סתם מילים.

מר שמואל לרמן: דקה אחת. עכשיו, אני רק רוצה להדגיש, הנושא איננו בסדר היום. אם אתה רוצה להגיד איזו שהיא אמרה בעניין הזה,

מר אלי מוסרי: זה מופיע עדיין.

מר שמואל לרמן: גם אם הוא כתוב.

מר אלי מוסרי: לא. אתה לא אמרת בתחילת הישיבה שהוא יורד מסדר היום.

מר שמואל לרמן: רק רגע. דקה אחת.

מר אלי מוסרי: אתה רוצה פורמליסטיקה?

מר שמואל לרמן: גם לגבי הפורמליסטיקה, גם בישיבה שמן המניין תוך כדי הישיבה אני יכול להוריד סעיף מנכסים, גם ב-שלא מן המניין וגם ב-מן המניין.

מר אלי מוסרי: ברגע שזה עלה ...

מר שמואל לרמן: אתה סומך עלי שאני אומר לך אחרי שהתייעצתי איתו? תסמוך עלי.

מר אלי מוסרי: אז מה הוא אומר?

מר שמואל לרמן: הוא אומר שאני יכול להוריד דברים מסדר היום,

מר אדם קניגסברגר: אבל לא אחרי שהם עלו.

מר שמואל לרמן: הם לא עלו.

מר ליעד אילני: מה זה לא עלו? דיבר – הם עלו.

מר שמואל לרמן: הוא דיבר שאנחנו מורידים אותם, מייתרים אותם.

מר ליעד אילני: דיבר. הוא נתן נאום speech, נתן 3 speech דקות. שמוליק, תשמע,

מר אלי מוסרי: הוא דיבר,

מר ליעד אילני: רגע, רגע, אני אגיד לך משהו על פורמליסטיקה.

עו"ד דוד מנחם: זה הסבר למה זה יורד.

מר ליעד אילני: יש לנו את האפשרות שעל כל נושא על סדר היום בנושאים הבאים, כל אחד פה ידבר 5 דקות על השמירה.

מר משה רווח: אבל הוא לא דן בזה. הוא דן למה זה יורד. הוא לא דן בזה.

מר ליעד אילני: אין בעיה. שיוריד.

מר משה רווח: חבר'ה, הוא לא דן בזה.

מר אדם קניגסברגר: יש רק יושב ראש אחד.

מר משה רווח: למה הסמנטיקה?

מר אדם קניגסברגר: לא צריך גם ראש עיר וגם ממלא מקום,

מר משה רווח: אדם, אדם, אל תעשה לי עם היד שלך, אדם.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, סליחה, גם ראש עיר וגם,

מר משה רווח: אדם, אל תעשה לי עם היד ככה.

מר שמואל לרמן: אדם, דבר איתי. די, משה. דבר איתי.

מר משה רווח: אני לא בכיתה שלך. אל תעשה לי ככה.

מר אדם קניגסברגר: אתה לא בכיתה שלי,

מר משה רווח: לא, אז דבר אלי בכבוד.

מר אדם קניגסברגר: אתה לא בכיתה שלי אבל אתה,

מר משה רווח: דבר אלי בכבוד. תודה רבה.

מר שמואל לרמן: דבר איתי. דבר איתי. איתי.

מר אדם קניגסברגר: שהוא יקבל זכות דיבור, אין לי בעיה.

מר שמואל לרמן: אני אתן לו גם, אבל דבר איתי.

מר אדם קניגסברגר: ראש העיר לא טרח להודיע לחברי המועצה שהוא מוריד את הנושא מסדר היום. הוא כתב והודיע לציבור שהוא מבטל את היטל ההשבחה, סליחה, את היטל השמירה.

מר שמואל לרמן: אתה יודע מה זה לבטל את היטל ההשבחה? לא יישאר כסף בעירייה.

מר אדם קניגסברגר: אבל הוא הודיע לציבור. לא טרח להודיע לחברים שלו במועצה. לא טרח.

מר שמואל לרמן: הוא לא חייב על פי החוק.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, תן לי דקה.

מר שמואל לרמן: אני אתן לך גם שתיים.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, שניה, הוא לא חייב, נכון,

מר שמואל לרמן: הוא לא חייב.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, הוא גם לא הוריד את זה מסדר היום. הוא התייחס לזה בסדר היום. הוא גם אמר שהוא, איך קוראים לזה, מי שחושב שהוא עושה דברים, לא יודע, הוא מתנצל, או משהו כזה. אבל יש לנו זכות אותו דבר להתייחס למה שהוא אמר.

מר שמואל לרמן: ראש העיר לא התייחס להיטל השמירה לגופו, ליתרונותיו או לחסרונותיו.

מר אדם קניגסברגר: נכון.

עו"ד רועי ברזילי: אבל הוא התייחס לנסיבות שהן לא פחות חשובות.

מר שמואל לרמן: הוא התייחס לנסיבות למה הנושא לא רלוונטי לסדר היום, מסיבה פשוטה (רגע, אני אתן לך), אתה איתי, אדם?

מר אדם קניגסברגר: כן, כן, בוודאי.

מר שמואל לרמן: יופי. הוא התייחס ואמר למה הנושא לא צריך להיות על סדר היום, מכיוון שמישהו אחר מטפל בו ואין צורך שאנחנו נטפל בו.

מר אדם קניגסברגר: מי זה מישהו אחר מטפל בו?

מר שמואל לרמן: חברת הכנסת,

מר אדם קניגסברגר: מי הציע את זה?

מר ליעד אילני: אגב, היא מטפלת בזה עוד לפני שהוא העלה את ההצעה הזאת.

מר דני גולדשטיין: אבל הוא לא ידע.

מר שמואל לרמן: זה לא רלוונטי.

מר ליעד אילני: אהה, ישראל לא ידע.

מר שמואל לרמן: זה לא חשוב אם הוא ידע או לא ידע.

מר ליעד אילני: מה הוא עושה במרכז השלטון המקומי, מה, הוא הולך, חוץ מלאכול בורקסים,

מר דני גולדשטיין: הוא לא ידע.

מר אדם קניגסברגר: שמוליק, אני מדבר 3 דקות והיית גומר,

מר דני גולדשטיין: אני לא יודע לאן אתם מכוונים, כאילו מה? מה, מדובר פה על ראש עיר שהוא לא מובילי? שהוא לא מנהיג? מה אתם רוצים? באמת אני שואל.

מר שמואל לרמן: מה זה קשור לעניין הזה בכלל?

מר דני גולדשטיין: לא עקבי? מה אתם רוצים? מה כל הרעש הזה?

מר שמואל לרמן: דני, מה זה קשור?

מר דני גולדשטיין: הבן אדם חוזר בו, ראה שהציבור יוצא נגדו, זה הכול.

מר ליעד אילני: שמוליק, תשמע רגע, אם עכשיו אתה מרגיש, אתה יודע שאנחנו מאד מכבדים אותך, אם אתה מרגיש שאתה עכשיו עושה לנו איזו שהיא טובה, איזה שהוא 'מערוף', אז עזוב, לא צריך,

מר דני גולדשטיין: סגרו לנו את המיקרופונים. סגרו לנו.

מר שמואל לרמן: לא, לא, לא סגרתי.

עו"ד רועי ברזילי: לרמן, אני רוצה לדבר רגע, לפני שמדברים לגופו של עניין. אני רוצה להקריא את סעיף 29,

מר אדם קניגסברגר: מר לרמן, רשות הדיבור 3-4 דקות אני מסיים.

עו"ד רועי ברזילי: רגע, אדם,

עו"ד אביבית מאור נמרודי: אבל יש יועץ משפטי.

עו"ד רועי ברזילי: אז אני מפנה ליועץ המשפטי. סעיף 29,

מר שמואל לרמן: תפנה אליו, הוא יענה.

עו"ד רועי ברזילי: אני מפנה אליו. לא מסתכל כרגע אליו.

מר שמואל לרמן: דבר אליו בלי להסתכל אליו.

עו"ד רועי ברזילי: סעיף 29 לפקודת העיריות – המגיש הצעה לסדר היום יכול להסירה בכל עת על ידי הודעה בכתב למרכז ישיבות המועצה לפני ישיבות המועצה או בהודעה בעל פה בישיבות המועצה.

עו"ד דוד מנחם: מה שהוא עשה כרגע.

מר שמואל לרמן: זו לא הצעה לסדר. אתה לא קורא את הסעיף הנכון כי זו לא הצעה לסדר. זאת לא הצעה לסדר.

מר ליעד אילני: אדרבא, תלך לנושא שעל סדר היום.

עו"ד רועי ברזילי: זו הצעה שנמצאת בסדר היום.

מר שמואל לרמן: זה נושא, זו לא הצעה, זה נושא שעומד בסדר היום.

עו"ד רועי ברזילי: זה הסעיף היחיד שיש, הדרך להסיר הצעה.

מר שמואל לרמן: אז סעיף 29/א לא רלוונטי לנושא הזה. הוא לא רלוונטי לנו כאן.

עו"ד רועי ברזילי: אין סעיף אחר וזה נותן לכולנו. ברגע שזה לא בוטל לפני הישיבה, זה נותן לכולנו את האפשרות לדבר על זה.

מר דני גולדשטיין: רגע, שניה, אם הוא יגיד שהוא הוריד את זה בגלל הלחץ החברתי, זה יעזור?

עו"ד דוד מנחם: שמוליק, ישיבת מועצת עיר חייבת להיות מינימום שעתיים?

מר שמואל לרמן: לא. לא.

עו"ד דוד מנחם: לא חייב? אהה, לא, חשבתי. לא, לפי הדיבורים.

מר ליעד אילני: זה תלוי אם יש השבעה של סגן ראש עיר או אין השבעה של סגן ראש עיר.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: היועץ המשפטי יגיד האם צריך לנהל דיון בעקבות דברי ראש העיר.

מר שמואל לרמן: לי לא אכפת לתת לו 3 דקות.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: מה שהיועץ המשפטי יגיד.

מר שמואל לרמן: לי אין בעיה שהוא ידבר 3 דקות.

עו"ד רועי ברזילי: אז מה הבעיה?

מר שמואל לרמן: זה לא נגמר בו.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: תפנה ליועץ המשפטי.

עו"ד רועי ברזילי: לרמן, אני הייתי בישיבת ההנהלה שאושר הדבר הזה, הנסיבות שונות לחלוטין ממה שצוינו פה. ולא יתכן שבישיבת מועצה נטענות כל מיני טענות בעלמא, מבלי שלנו יש את האפשרות להציג את העובדות עצמן, כהווייתן. זה לא יכול להיות. או שהוא לא מציג את זה, מוריד את זה מסדר היום בלי לספר לנו מה הסיבה, לכל הפחות לשמור על הכבוד של העניין הזה.

או שאם הוא כבר מעלה ומספר נסיבות שהן לא רלוונטיות, לא נכונות, ואתה יודע מה, אני לא רוצה להגיד שקריות אפילו, בסדר? אז לתת לנו לפחות את הזכות להשיב לטענה הזאת. זה לא יתכן שזה יהיה ככה.

מר שמואל לרמן: רק רגע, בואו נשאל את עו"ד שואקה, בבקשה.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: יפה.

מר שמואל לרמן: האם בעקבות הודעתו של ראש העיר יש סיבה לקיים דיון או שהיא מספיקה על מנת ש -

עו"ד דוד שואקה: אני חושב שמה שראש העיר עשה זה שהוא נתן הסבר קצר למה זה יורד מסדר היום, ואתה הודעת שזה יורד מסדר היום, ובכך נגמר הדיון בנושא הזה.

עו"ד אביבית מאור נמרודי: תודה רבה. הנושא הבא.

עו"ד רועי ברזילי: שואקה אתה היית בהנהלה.

מר משה רווח: תודה רבה.

עו"ד רועי ברזילי: אתה היית בהנהלה. זה הסיבות שהוא הוריד אותה? זה הסיבות שהוא העלה את החוק הזה?

מר שמואל לרמן: זה לא רלוונטי מה הסיבות. הלאה.

עו"ד רועי ברזילי: אהה, לא רלוונטי מה הסיבות?

מר שמואל לרמן: לא.

עו"ד רועי ברזילי: גם לא רלוונטי מה העובדות, נכון? לא רלוונטי. לא רלוונטי. לא רלוונטי העובדות, לא רלוונטי הסיבות, שום דבר לא רלוונטי.

מר שמואל לרמן: סעיף נושא האופניים.

מר אדם קניגסברגר: לא ,לא, לא, סליחה, אני ביקשתי רשות דיבור, קיבלתי. עם כל הכבוד ליועץ המשפטי, עושה דברו של ראש העיר, אני מבקש,

מר שמואל לרמן: לא קשור. הוא עושה את עבודתו בהגינות.

מר אדם קניגסברגר: לא, סליחה, שיצטט,

מר שמואל לרמן: בהגינות.

מר דני גולדשטיין: ממש.

מר שמואל לרמן: הוא עושה את עבודתו בהגינות.

מר ישראל זינגר: ואתה מצטט דבריו של השגריר בובה.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, סליחה,

מר ישראל זינגר: בובה.

מר אדם קניגסברגר: אתה, אל תתבייש,

מר ישראל זינגר: אני לא מתבייש.

מר ליעד אילני: הוא בובה? הוא בובה?

(מדברים/צועקים ביחד)

מר משה רווח: ליעד, יש דברים נכונים ואי אפשר להתווכח איתם.

מר ליעד אילני: של אנשים שהורשעו בפלילים אתה בובה, הוא בובה של שגריר. זה ההבדל.

מר משה רווח: די, מה קרה לכם?

מר שמואל לרמן: די, רק אני עכשיו מדבר.

מר משה רווח: אני לא מבין.

מר שמואל לרמן: די. אדם, 3 דקות. אדם, אני נותן לך, אין בעיה, אדם ידבר, ראש העיר הציג, אדם רוצה – ניתן לו 3 דקות לדבר, 3 דקות באופן כללי בשם כולכם. נותן לו. תחליטו שמישהו אחר, 3 דקות תדבר. בבקשה.

מר אדם קניגסברגר: רבותי חברי המועצה, ברצוני להבהיר בתחילת דברי, כי אנו, חברי האופוזיציה, תומכים בהגברת הביטחון האישי בעיר על ידי הוספת סיירי ביטחון והגדלת סמכויותיהם בנושא האכיפה. אך תמיד נשאלת השאלה – מהו סדר העדיפויות? היות וכולנו חושבים שהביטחון האישי חשוב, יש להגבירו, ובד בבד לצמצם הוצאות אחרות. האם לא הקמת אגף חדש לביטחון ואכיפה? האם לא הגדלת את כוח האדם שבו? מדוע אתה צריך עובדים נוספים במיקור חוץ? למי שיש בעיות תקציביות ראוי שיחשוב איך ואיפה אפשר לחסוך, לא איך להיכנס שוב לכיסם של התושבים.

למשל, מי אמר שיש צורך לפרוץ את התקציב המנופח ממילא כדי לקיים אירועים המוניים נוספים? סעיף 4/ב, כתוב אצלכם. מה, אתה רוצה לעשות תעמולת בחירות על חשבון העירייה? גם היום, לאחר שהצלחת לרוקן את היתרות שהשאירו לך, על ידי בזבוז כספי ציבור על מינויים מיותרים, העלאת שכרם ודרגתם של מקורבים, ניצול כספי עירייה על ידי משלוח עלון במקומון לכל בית המצייר תמונת מציאות יפה שלא קיימת – היה עליך להתבייש לפני שאתה מנסה להטיל מס נוסף.

מר שמואל לרמן: הוא לא מטיל.

מר אדם קניגסברגר: היות ונבהלת מהציבור ופחדת שההיטל לא יאושר במועצה – ביטלת אותו. כל יתר הסיפורים – עורבא פרח. אבל עוזרך הנאמן, מר מיקי גלגאו, בעדות אישית כתב שאתה, מר זינגר, הצלחת במאמץ מטורף לבטל את היוזמה להטיל מס שמירה על תושבי העיר. ציטטתי. ציטטתי מה שהוא כתב. והוא מוסיף – זה הישג משמעותי וגם חוסך לא מעט כסף לכל משפחה ויש להודות לך על כך. תודה לך, מר זינגר, שמצאת שופר נוסף בדמותך, שמנסה על ידי עובדות אלטרנטיבות להפוך את כישלונך להצלחתך.

מוזר, מי החליט להטיל את המס שאתה הצלחת בטירוף לבטלו, אני? לא. חברי האופוזיציה? לא. האם ההצעה באה מיועצי האחיתופל שלך, כמו בנושא הישיבות שלא מן המניין? אז תנקה את האורווה, מר זינגר. אם הרעיון שלך, אז הגיע הזמן שתסתכל במראה. איך אינך מתבייש להעלות רעיון כזה, כאשר העירייה צועדת במקום השני בארץ בגביית מס ארנונה? זה ביזיון לרוקן את הקופה ואחר כך לבקש שהציבור ישלם על כישלונך בניהולה.

מר רמי פדלון: מה שכתוב בעיתון לא נכון, אדם, רק שתדע.

מר אדם קניגסברגר: המחזאי הידוע בחוש ההומור שלו,

מר שמואל לרמן: אדם,

מר אדם קניגסברגר: שני משפטים. המחזאי הידוע בחוש ההומור שלו, ג'ורג' ברנרד שואו אמר – המחסור בכסף הוא שורש כל רע. אתה גם הצלחת לרוקן את הנהלתך מחלק מהאנשים שהזהירו אותך לא לעשות שטויות, למשל רועי, ועוד. עכשיו, מי ישמור עליך מפני עצמך? תודה על ההקשבה, מר לרמן.

מר שמואל לרמן: יופי. תודה רבה, אדם.

סדר היום:

2. אכיפה בנושא אופניים חשמליים

<u>מר שמואל לרמן:</u> בבקשה, הנושא הבא שנקרא – האופניים. שומרוני, בבקשה.

<u>מר שמעון שומרוני:</u> החוק לייעול הפיקוח והאכיפה העירוניים ברשויות המקומיות – אני אתן רקע, ובעצם אנחנו נמצאים כבר כמעט חודש מהחוק שאושר בכנסת, אבל לצערי אין שום סמכות אכיפה, לא לפיקוח העירוני ולא למשטרה. למשטרה יש את החוק הישן שהם יכולים לאכוף. אני אתחיל בסרטון קצר ממש של 50 שניות. מדובר באופנוע קטן ולא אופניים. אופניים זה דבר מוטעה. תראו מה קורה בעיר.

*** הקרנת סרטון ***

<u>מר שמעון שומרוני:</u> אם אנחנו מדברים בשנים האחרונות סה"כ התופעה הזו מתרחבת. משרד התחבורה ניסה לעצור את יבוא האופניים, לצערנו לא הצליח. והתאוצה הזו, אם תהיו באירופה, אתם נמצאים באירופה, אתם רואים שאופניים חשמליים כמעט ולא מוצאים אותם, בישראל זה נתפס, גם בארצות הברית, והתופעה הזו רק מתרחבת. תוסיפו על זה את הקורקינטים החשמליים ותוסיפו גם אופנועים, כל זה, על גבי מדרכות, זה פשוט אסון.

המשטרה, מצידה, מה שהיא מקבלת מבחינת תקציבים, זה הבסיס של ה-25,000 שוטרים, זה התקן, אבל בפועל כולנו מכירים שיש מה שנקרא שיא תקן. הם לא מסוגלים לעמוד בכל המשימות שיש לה ולא נותנים מבצעים, מלבד מבצעים יזומים לא נותנים אכיפה יום יומית בתחום האופניים החשמליים. ולכן החליטה הממשלה להחיל את חוק העזר לייעול הפיקוח והאכיפה העירוניים ברשויות המקומיות.

החוק הזה אושר ומה-16 לפברואר הרשויות יכלו לאכוף, כשהתנאי היה שזה בנוסף למשטרה. אנחנו לא מחליפים את המשטרה, שלא תהיינה אי הבנות, בנוסף למה שהמשטרה, שזו אחריותה, אנחנו עוזרים לה באכיפה.

<u>מר ליעד אילני:</u> ממתי?

מר שמעון שומרוני: מה-16 לפברואר. אם אנחנו הולכים לכיוון החוק, בעצם החוק ייתן לנו כמה דברים, ייתן לפקח: רכיבה שלא בהתאם לגיל המותר 16, תזכרו את הגיל הזה, כי יש לנו בעיה עם גילאים מתחת לזה; נסיעה במדרכה; שימוש בנייד בזמן נסיעה; הרכבת אדם נוסף; רכיבה במעבר חציה. יש עוד נושאים נוספים, לא הכנסתי את הכול, אבל זה עיקר הנושאים שהחוק מאפשר לפקח לאכוף.

מה שהוא עושה, דבר שלא קיים לנו בשום סעיף אחר בחוקים העירוניים שאני יכול לאכוף, זה הנושא של סמכות העיכוב. לפקח יש סמכות לבוא ולהגיד לבן אדם שלא מסר פרטים מי הוא, מה הוא, לעכב אותו עד הגעת משטרה. אין לו סמכות מעצר.

סעיף 15 לחוק קובע שניתן להתחיל באכיפה רק לאחר אישור נוהל אכיפה ארצי שיוכן על ידי המשטרה ויאושר על ידי היועץ המשפטי. לאחר מכן תוכל הרשות לאכוף את החוק כאמור כלפי קטינים, תוך הבטחת שמירת זכויותיהם. החוק מאפשר לרשות להחליט אם היא רוצה לאכוף. זאת אומרת, החוק לא אומר לרשות – אתם אוכפים. נקודה. אנחנו צריכים להחליט בישיבת המועצה, וזה הדיון פה היום, אם בכלל אנחנו אוכפים. זה חוסר ההבנה בציבור, שהם חושבים שברגע שהחוק הזה יוצא לפועל, הרשות המקומית מחויבת לאכוף. אני הולך לשלבים הארציים, איפה זה נמצא כרגע.

מרכז השלטון המקומי, ביוזמה, אפשר לומר, ברוכה גם שלנו כרשות מקומית, פנינו להקים צוות ארצי, הוקם צוות ארצי, והצוות עסק בנוהל שהוכן על ידי משטרת ישראל. הרבה דברים הערנו לנוהל הזה. הנוהל שהוכן לא מתאים. ההערות שלנו לא התקבלו. לא רק שלא התקבלו, אנחנו, כשקיבלנו את הנוהל שנשלח לאישור היועץ המשפטי, הוסיפו שם סעיף חדש שאומר שאין סמכות אכיפה לאנשי כוחות הביטחון. זה אומר – חייל שרוכב על אופניים על המדרכה לאזור תל השומר או לאזור בסיסים אחרים, אני לא יכול לאכוף עליו. שוטר, לא במדים, כן במדים, רוכב על אופניים – אני לא יכול לאכוף עליו. איש כיבוי אש או כל איש כוחות ביטחון אחר. זה בעצם גרם לנו, ואני פה ציטטתי חלק מהמכתב של מרכז השלטון המקומי שכתב למפכ"ל, לשר.

השר לא הכיר את הסיפור הזה וכרגע הוא עצר וזימן דיון אצלו לדון בנושא של בכלל אכיפה כנגד כוחות ביטחון. המגמה של השר לאפשר לפקח גם לאכוף כנגד כוחות ביטחון. הערנו עוד ההערות. ההערות האלה, אני מקווה שבאמת יכנסו ולאחר מכן יאושר על ידי היועץ המשפטי לממשלה.

דבר נוס שקבע החוק, שמשטרת ישראל תקבע את הסילבוס של הקורס לפקחים, כי בלי קורס כזה אנחנו לא יכולים לבצע אכיפה, ותעשה את הקורס. קיבלנו מכתב קצר מאד שבא ואומר – אתם רשויות מקומיות, אתם תעשו את הקורס, אתם תהיו אחראים לקורס, אתם תקבעו את הסילבוס של הקורס. מכל מיני סיבות, גם פה היתה התנגדות שלנו וכרגע יש לנו ביום חמישי דיון עם משטרת ישראל לאחר שזה הגיע לשר וכפה על משטרת ישראל לשנות את הנוסח שהם עשו. מה שזה ייתן לפקח, כמו שאמרתי, לעסוק בכל נושא האכיפה, לתפוס את האופניים. אבל אם אני רוצה לתפוס את האופניים, אני צריך לחוקק חוק עזר עירוני לנושא.

מה עשינו ברמה העירונית? ברמה העירונית לא חיכינו שהחוק הזה ייצא לפועל. הוקמו כבר 5 צוותים – צוות שעוסק בנושא של החלק המשפטי, זה הצוות שהוא בעצם שותף לצוות הארצי – שני עורכי דין ואני שותפים לצוות הארצי. צוות בראשותה של איריס זיו בכל הנושא של התפיסה, שיש המון בעיות עם התפיסה, ואחר כך את האתגרים שהחוק הזה מציב לנו אני אציג לכם בהמשך. צוות בנושא אכיפה, יחד עם משטרת ישראל. צוות נוסף בנושא של יישום החוק, הסברה וחינוך, בראשותה של דליה. גם כאן עשה כל מיני ישיבות. אנחנו את כל הנושאים הפנימיים של הצוותים העלינו לרמה הארצית.

אנחנו צריכים להכין נוהל עבודה והנחיות. קשה לנו להכין את הנוהל הזה כרגע, עד שאתם לא תאשרו או לא תאשרו, כן תאשרו את החוק, כי בהתאם להחלטה שלכם אנחנו צריכים בעצם ליישם את התפיסה או אי תפיסה. תפיסה/הרחקה דורש מאיתנו לכתוב חוק עזר. חוק עזר, גם כן, הצוות הארצי מכין כרגע חוק עזר, לא חוק עזר לדוגמא, אלא הצעה לחוק עזר לכלל הרשויות, וזה החוק שיהיה לנו קל גם לאשר אותו ברמת שלושת המשרדים. דבר שעולה לא רק אצלנו, עולה בכל מקום, שהרשות המקומית תצטרך לתת אלטרנטיבות. אצלנו יש כבר לשנה זו מספר אלטרנטיבות שהרשות משקיעה כרגע בכספים, שבילי אופניים.

אבני דרך ליישום החוק – ברגע שהחוק מאושר, קבענו אבני דרך. חודשיים – יידוע הציבור. החל מהחודש השלישי – רישום אזהרות. ורק בחודש הרביעי – אכיפה מלאה. זו החלטה כלל ארצית של הצוותים. זה מקובל גם על ידי משטרת ישראל. היו ויכוחים. הם רצו בהתחלה תוך חודשיים שנתחיל לאכוף. לאחר דיונים מולם, זה מה שסגרנו. מה שנקרא – יידוע הציבור, הסברה, נעשה את זה במסע פרסום נרחב במטרה ליידע. את הדבר הזה, ברגע שאנחנו מחליטים והחוק מאושר, אנחנו יכולים לרוץ עם זה. אנחנו לא מחכים. אנחנו כבר בגמר הישיבה והחלטה שלכם, אנחנו נתחיל להקים צוות ששי בנושא יידוע הציבור והסברה ונתחיל לעסוק בזה. רישום

אזהרות ופעולות מנע – אנחנו נערוך בכניסה לבתי ספר, ברחובות ובאתרים מרכזיים.

אכיפה – עם האכיפה יש לנו קצת בעיה. אני אפרט יותר בנושא של הגיל, אבל הנוהל המשטרתי אוסר על מתן קנס למי שטרם מלאו לו 16. זו סוגיה די בעייתית. כי עיקר הבעיות שלנו זה דווקא עם כאלה שהם מתחת לגיל 16 ולא גילאי 16. הנוהל גם מגביל אכיפה כלפי רוכבי אופניים. בטח תשאלו – רגע, יש פה רוכב אופניים, למה לא אכפתם? הנוהל המשטרתי אומר שאנחנו לא יכולים לאכוף על אופניים רגילים, לא אופניים עם מנוע עזר, שהוא רוכב על מדרכה. אני יכול לאכוף בתנאי שיש לי בצמוד שביל על הכביש לאופניים, וגם כן רק באישור מפכ"ל. גם לזה התנגדנו. זה כנראה לא ישתנה. אופניים רגילים, לא אופניים חשמליים. זה בנוהל.

גיל מינימלי לאכיפה – אני רק מזכיר את החוק – לא יישא אדם באחריות פלילית בשל מעשה שעשה טרם מלאו לו 12 שנה, על פי חוק העונשין. קטין – אדם שטרם מלאו לו 18. החוק אומר שגיל מינימאלי לרכיבה על אופניים – 16. הנוהל עושה אבחנה בין גיל 16 ומתחת לגיל 16, והאבחנה היא כזו: אני יכול לתת קנסות מעל גיל 16. מתחת לגיל 16 אני יכול רק לתפוס את האופניים. אבל תראו את הדילמות שלנו, כיצד ניתן לזהות את הקטין, גיל שלו, אין לו תעודת זהות. החוק אומר שרק בגיל 16. אין לו תעודת זהות, אני לא יכול לזהות אותו. לא זיהיתי אותו, בוא נגיד שיצרתי קשר עם ההורים, ההורים לא בהישג יד, אני תופס לו את האופניים, כי החוק מאפשר לי לתפוס את האופניים. מה קורה אם הוא גר בדרום העיר ותפסתי אותו במרכז העיר, תפסתי אותו בבורסה? איפה ביטחונו של הנער? יידוע ההורים – אני פה נתתי תגובות מניסיון שלנו. זה תגובות של הורים, חבר'ה – תעשו מה שאתם רוצים, תענישו אותו, אין לנו שליטה עליו, אמרנו לו.

המפקח הוא לא בדיוק איש חינוך. לא בדיוק מכיר את הדברים האלה. זה חלק מהקורס, זה חלק מהסילבוס שדרשנו בקורס. מה עושים אם אין מענה להורים, או הילד לא מוסר פרטים? מה עושים עם הקטין – מביאים אותו לתחנת משטרה? לא מביאים אותו לתחנת משטרה עד איסוף ההורים? לוקח זמן. אלה דילמות שאנחנו נצטרך לעסוק בהן. הדילמות יותר לפקחים, אבל נצטרך לדון בזה בסילבוס של הקורס.

אכיפה כנגד קטינים מתחת מעל גיל 13 ומעלה, עד 16, או מתחת לגיל 12 – כיצד פועלים, כיצד אוכפים נערים בעלי אחריות פלילית. גיל 12 אין אחריות פלילית, מה עושים איתם? אנחנו יודעים היום, לבתי ספר יסודיים באים עם אופניים חשמליים, גילאי 10 ו-11, אין שום אחריות פלילית, מה עושים עם הדבר הזה?

צילום עבירה – בית המשפט דורש מאיתנו צילום עבירה. כמעט בכל דבר הוא מבקש מאיתנו צילומים. לעומת זאת, קטין אסור לי לצלם. זה דבר שעלה בצוות, עדיין אין לנו פיתרון. בתוך העיר, מי יבצע את האכיפה, השיטור העירוני שלו יש גורם הרתעה גבוה ויש לו שוטר במקום? או, לתת לפיקוח על החניה? או להקים יחידת אכיפה מיוחדת? זו דילמה. זו דילמה נוספת שאני אציג לכם, אם לעשות רק במבצעים, מבצעים יזומים, לתפוס בית ספר בליך, בכניסה לבית ספר בליך יומיים; בכניסה לבית אחר; בכניסה לגנים; אזור מרכז העיר – על פי מבצעים יזומים, או בשגרה. עכשיו, תראו מה יקרה בשגרה.

אני עושה כרגע פעילות אכיפה של פקח תנועה ברחוב, רואה אופניים חשמליים ,מתעסק עם האופניים החשמליים, הוא יכול להתעסק עם זה גם חצי יום. עד שאני תופס את האופניים, מעביר אותם למחסן של איריס, המתנה לרכב שיבוא לאסוף את האופניים. אלה דילמות שעלו לנו בדיונים הפנימיים. מה קורה עם מרדפים? אני אומר לכם שלדעתי אני לא אבצע מרדפים, בוודאות. אני גם אנחה פקח – ברח לך בחור עם אופניים חשמליים, אתה לא מבצע מרדף. הסכנה במרדף לפגיעה באותו תלמיד, באותו ילד, לא שווה לי את הקנס או את תפיסת האופניים. לא שווה לי.

פה בעצם נדרשת החלטת הרשות אם רצונה לאכוף חוק זה, אישור מועצת העיר על פי החוק. אם כן, אנחנו צריכים להתייחס לשלושת המשמעויות האלה, כמובן כתיבת חוק עזר ואישורו במועצת העיר. אחרי שתאשרו אנחנו נכתוב את חוק העזר, נעלה לאישור נוסף את חוק העזר. לעניין תפיסה, הרחקה, אחסנה וכן אגרות. זה לא חינם. שאלתם – כמה זמן אנחנו נתפוס? אז זה לא חינם. האגרה לתפיסה עצמה, לגרירה, זה כמו רכב שנגרר, כמה זמן ייתפס – תלוי בהורים לגבי השחרור. ומה הקנס שיהיה להורה על שחרור האופניים? יהיו הורים שיעדיפו להשאיר את האופניים.

<u>מר ליעד אילני:</u> האגרה תאושר במועצה גם כן.

<u>מר שמעון שומרוני:</u> כן, כן, כל זה במועצה.

<u>עו"ד שי בכור:</u> ...

מר אלי מוסרי: תנו לו לדבר, למה להפריע לו? אחר כך תשאלו את השאלות. לא עדיף? מסודר.

מר שמעון שומרוני: אני מסיים. אני מסיים.

מר אלי מוסרי: סליחה שזה אתה, שי.

מר שמואל לרמן: תרשמו מה שאתם רוצים. אחרי זה כל אחד שירצה לדבר אני ארשום אותו, דברו כמה שאתם רוצים.

מר שמעון שומרוני: הקצאת כוח אדם ומשאבים, כמובן גם כיסוי ביטוחי לגניבה של הכלים. אנחנו מכירים גניבות כלים, יש לנו כיסוי ביטוי. אחת הדילמות למשל, מי שלא יודע, יש בטריה לאופניים, בטריה כזו מתפוצצת. ההעדפה שלנו כרגע לקחת את הבטריה לתת להורה, לתת לילד, לתפוס את האופניים בלי הבטריה. ויש לזה משמעות. זה הכסף הגדול.

זו ההמלצה שלנו לנוסח ההחלטה. היא מגובשת כמובן עם הייעוץ המשפטי. מועצת העיר מאשרת שזה יתאפשר חוקית, כי כרגע לא מתאפשר. יכול להיות מצב שכלל הרשויות פשוט אומרות לא לחוק. זו גם אפשרות. זה כרגע על הפרק, זה המכתב של יו"ר השלטון המקומי לשר. לאכוף את החוק לייעול הפיקוח והאכיפה העירונית ברשויות המקומיות, כולל תפיסת אופניים, קורקינטים חשמליים עימם בוצעה עבירה, עם כל המשמעויות הנלוות. בבקשה.

מר שמואל לרמן: שני דברים רק, קודם כל, שומרוני, תודה רבה על ההסבר. דבר שני – לא הצגנו את רון קוגמן, סמנכ"ל העירייה החדש. ברכותי לכניסתך לתפקיד והצלחה בהמשך. עכשיו, מי רוצה? ליעד, אלי, רועי, שלום, גלרמן, אדם, אריה, משה. מי עוד רוצה? זהו. אדם, אין לך בעיה שלא יהיה לפי הסדר, נכון?

מר אדם קניגסברגר: לא. בשמחה.

מר שמואל לרמן: לפי מה שאמרתי – ליעד ראשון.

מר ליעד אילני: קודם כל, אני אצטרף לברכות לסמנכ"ל העירייה החדש, שיהיה בהצלחה. אני רוצה לומר בהקשר של שומרוני, שמאד נהניתי מההסבר המאד מאד מפורט ומנומק של שומרוני. וראש העיר, אני רוצה לומר לך, שמעון שומרוני זה מקרה קלאסי לאיך אגף מתנהל כשמביאים אדם שיש לו ניסיון להיות בתפקיד. הבאת בן אדם עם ניסיון בביטחון והוא ראש אגף ביטחון ושומעים את זה בדברים שלו ורואים את זה בדרך שהוא מציג את הדברים, ורואים את זה בדרך שהאגף עובד ומתנהל. לצערי, לא ככה בהרבה מאד מהמינויים עשית. אני אומר את זה על הדרך, כי באמת מגיע לו כל הכבוד.

אני כמובן אתמוך בהצעת ההחלטה החשובה הזו, אבל אני רוצה, ברשותכם, היות ולא ניתנה לנו האפשרות לדבר על נושא היטל השמירה, אז אני אתמקד בנושא היטל השמירה.

אני אומר לך, מר זינגר, הפתגם הידוע שלא כל יום פורים לא חל ברמת גן. אני אומר לך שאצל רבים מתושבי רמת גן יש הרגשה שכל יום פורים מזה 3.5 שנים, מאז ה-12 בנובמבר 2013, מרגישים שכל יום פורים. יותר מזה אני אומר לך, יש אחד שהתחפש לראש עיר ויש כנופיה של ליצנים שסובבת אותו, שמייעצת לו כל מיני עצות אחיתופל, ויותר מפעם אחת בקדנציה הזו אתה מגיע, מבקש להטיל איזו שהיא גזירה על הציבור, ולאחר מכן, כשאתה עד ללחץ הציבורי, אתה מבטל.

עכשיו, מילא והיית מבטל והיית אומר – חברים, אני, בגלל הלחץ שלכם חשבתי שנית – זו גדולה של בן אדם לבוא ולומר – בגלל הלחץ חשבתי שנית והגעתי למסקנה שטעיתי. אבל לא, לא לכבודך ולא לכבודם של הכנופיה שמסביבך המייעצת לך.

מר אדם קניגסברגר: הפחדן בורח.

מר שמואל לרמן: אדם, בחייך, בחייך אדם, די, מספיק.

מר ישראל זינגר: בובה, שקט.

מר משה רוות: למה צריך את זה?

מר שמואל לרמן: בשביל מה אתם צריכים את זה?

מר משה רוות: מה אתה צריך להגיד לו?

מר שמואל לרמן: תעזבו, בחייכם, לא יפה לכולנו.

מר ליעד אילני: אני אגיד לך, בושה, בושה שהאיש הזה, שיושב משמאלך מר לרמן, היה אי פעם מחנך, מחנך במדינת ישראל. בושה. איש חינוך שגייס לשורותיו אנשים שהורשעו בפלילים. איש חינוך שקורא לאחד מאנשי החינוך הדגולים שהיו במדינה הזאת בובה, ועוד בפורום כזה, שיתבייש. זה ראש עיר? אבל זה הליצן הראשי שגורם לנו להרגיש מזה 3.5 שנים שכל יום פורים. עכשיו, הוא באמת היה יוצא גדול אם היה בא וכותב בפייסבוק – טעיתי, אני ער ללחץ הציבורי, שקלתי בשנית – היה יוצא גדול. תאמין לי, הייתי מפרסם, אני בגדול מודה ועוזב ירוחם. אבל לא, הוא חייב להפוך את זה. הוא למעשה, בגניבת הדעת שלו, הוא המושיע. הוא המושיע. הוא בא להציל אותנו, האביר על הסוס הלבן שבא להציל אותנו, מפני מי? ישראל זינגר שבא להציל אותנו מפני ראול זינגר. עכשיו, אני שואל, עיריית רמת גן משלמת בכל שנה מס לשני פורומים – פורום אחד קוראים לו מרכז השלטון המקומי, ופורום שני זה פורום ה-15.

אנחנו משלמים מס, גם פה וגם פה יש סמנכ"ל, במרכז השלטון המקומי יש סמנכ"לית קשרי ממשל, ובפורום ה-15 יש סמנכ"ל קשרי ממשל. והתפקיד שלהם הוא לאתר יוזמות חקיקה בכנסת ולהעביר אותם לגורמים הרלוונטיים בעיריות השונות, ברשויות השונות, ולבוא ולומר להם – זו השפעה שיכולה להיות על העירייה החל מתאריך כזה וכזה. ההצעה של יוליה מלינובסקי הועברה מזמן. איך אני יודע? כי המשרד שאני עובד בו מייצג את פורום ה-15. הועברה מזמן. עיריית רמת גן, דרך אגב, חברה בפורום ה-15. אבל את זה הוא לא ידע.

אבל, חברים, כמו שאמרתי לכם, לי אין ממנו ציפיות. ההתנהלות שלו כרגע כלפי אדם קניגסברגר מוכיחה כל פעם מחדש מי האיש. אבל אני פונה אליכם, חברי הנהלת העיר, היתה ישיבת הנהלה לפני שבוע, שבועיים, אני

יודע, לא מזמן, אושרה, אושרה ההצעה הזו. מה קרה מאז? למה, מה התהפכתם פתאום?

אני רוצה לומר לסיום, מר לרמן, שנושא הביטחון של תושבי העיר חשוב לכולנו, אני בטוח, לכל 25 חברי המועצה, ואם היינו יודעים שהמצב הכספי של עיריית רמת גן אין בו, אין בתקציב עיריית רמת גן איזה שהוא מקור תקציבי שיכול לסייע כדי להגן ולשמור על ביטחונם של תושבי רמת גן, חברי לאופוזיציה, אני בטוח כולם היו באים ומדברים בעד הגזירה הנוספת הזאת ומסבירים לציבור למה זה חשוב. אבל מה לעשות שבשלוש שנים וחצי ראש העירייה וחבריו להנהלה נותנים לו יד כדי לבזבז את כספי הציבור, על הוצאות מיותרות, לא חשובות. וכעת בחוצפתו, היות והוא הביא את העירייה למצב תקציבי כזה, הוא רוצה להטיל מס נוסף.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה רבה. יופי.

<u>מר ליעד אילני:</u> זו זעקת הקוזק הנגזל. תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה. יופי. משה, אתה עכשיו. הבטחתי לו. דבר.

<u>מר משה רווח:</u> אני אדבר לגבי נוסח ההחלטה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> מופיע, כן, כן.

<u>מר משה רווח:</u> נוסח ההחלטה, אני אדבר לגבי העניין הזה. אני חושב שכל הכבוד שסוף סוף רוצים לעשות הסדרה בבעיה הזאת. זו מכת מדינה, בכל הערים, בכל הארץ, הבעיה של האופניים החשמליים. זה טוב. שומרוני הציג את זה בהרחבה. אבל אני חושב שיש הרבה לקונות בהצעה הזאת – איפה יאוחסנו, איך יאוחסנו – ושומרוני ציין את זה, אם וכאשר יאשרו, אם יאשרו, כל הדברים עדיין לא ברורים ולא עשויים עד הסוף. זאת אומרת, אנחנו נחליט פה משהו, נאשר פה משהו שלא בטוח שיאשרו אותו אחרי זה, וגם יש פה פרצות. אז בעצם האכיפה לא תצא לביצוע. ולכן, אני חושב שעלינו להסתכל ולראות. אני עצמי חלוק, כי מצד

אחד באמת, חשוב לי להסדיר, בטח לכולכם, להסדיר את העניין הזה של האופניים החשמליים. מצד שני, אני רואה שבסוף אין לנו שיניים לאכוף את זה. אז זו בעצם הדילמה ולכן היה חשוב לי להגיד את זה, אלא אם כן איזה מישהו מחברי המועצה יגיד פה דברים אחרים שישכנעו אותי, אז בשמחה. תודה.

מר שמואל לרמן: יופי, תודה משה. אלי.

מר אלי מוסרי: ערב טוב לכולם. א', אני רוצה להתחיל בברכות. אז יש לנו סמנכ"ל חדש, שיהיה לך בהצלחה. ומחר אני מבין שצחי מסיים את תפקידו כסגן ראש העיר, אז על 3.5 שנים, עשית עבודה יפה מאד, צחי. אני חושב שבשם תושבים רבים, גם בהצבעות שלך, היו לך הצבעות שלא הלכת עם הקואליציה, גילית עמוד שדרה, אז אני מברך אותך על כך. ותראה, אתה עובר משורה ראשונה לשנה שניה, אחר כך אלינו, אז אנחנו מסודרים.

מר משה רוות: אלי, אל תמהר, לאט לאט, אט אט.

מר אלי מוסרי: דיברתי עם צחי. דיברתי עם צחי.

מר משה רוות: אט אט.

מר אלי מוסרי: מה, אתה הדובר של צחי, משה?

מר משה רוות: לא. אט אט. התחלת טוב – עשה עבודה טובה, אני מסכים איתך, כולם מסכימים. אבל לעבור לזה? לאט לאט, חכה.

מר אלי מוסרי: אתה הפרעת לי או שאני הפרעתי לך?

מר משה רוות: לא, הייתי חייב פשוט.

מר אלי מוסרי: היית חייב. אז תתאפק, אתה יודע, איפוק זו תכונה של גדולים.

מר משה רווח: צודק. גם אריק שרון אמר – איפוק זה כוח.

מר אלי מוסרי: ואתה, עם הקסדה על הראש, אז בטח אתה גדול. אז תהיה מאופק.

דבר שלישי – אני רוצה להתייחס לגבי אדם. אדם, אל תיעלב, באמת. יש פה, אני מקווה קונצנזוס גדול על התרומה שלך לחינוך ברמת גן ואני למדתי להכיר אותך ב-3 השנים האחרונות, אתה איש דוגמא ומופת. אז אל תיעלב. בדרך כלל אומרים שמי שמעליב אותך צריך להיעלב, לא הנעלב צריך להיעלב.

מר אדם קניגסברגר: אמת.

מר ליעד אילני: אבל הוא כבר מזמן איבד את הבושה.

מר אלי מוסרי: אני לא רוצה להגיד מילה על אגרת השמירה, למה דיברו לפני, אבל אני דווקא רוצה להגיד מילה טובה לראש העיר, שחזר בו. זה אפשר להגיד. אמר את זה ליעד יפה – מודה ועוזב ירוחם, זה טוב. נאמר במקורותינו – קודם מעשה במחשבה תחילה. אז אם היתה מחשבה תחילה, אז לא היה המעשה ואז לא היתה צריכה להיות חזרה מהמעשה.

מר שמואל לרמן: נכון. אז הכול בסדר.

מר אלי מוסרי: בבקשה?

מר שמואל לרמן: בסופו של דבר, הכול מסתדר.

מר אלי מוסרי: כן. או קיי. עכשיו אני רוצה להתייחס בבקשה למה שהתכנסנו פה היום. אז א', באמת שומרוני,

מר ליעד אילני: ... הגשש, הזכרת את זה, במקום 'קרמר נגד קרמר' זה 'זינגר נגד זינגר'.

מר אלי מוסרי: הגשש נעזוב. הגשש זה היה באווירה פורימית. היום אנחנו במוצאי פורים, נניח לזה. לגבי הנושא של האופניים – אז א', שומרוני, תודה רבה על המצגת, באמת יפה מאד. אין פה קואליציה אופוזיציה. פה אני חושב שכל נבחרי הציבור כאיש אחד תומכים בזה. אני רואה בנושא הזה פיקוח נפש, גם לנוסעים על האופניים וגם להולכי הרגל. ואני אמרתי פה למנכ"ל לפני שהישיבה התחילה, שבעיר רמת גן, במרחב השיפוטי שלה, יש כל יום ניסים. זה שאין תאונות וחלילה חלילה חלילה אין גם נפגעים בנפש, אפשר להגיד, אנחנו כל יום עוברים נס. מספר ניסים ביום. מה שכן אבל, לעצם העניין, מאד חשוב לי, שומרוני, שתשלבו את מערכת החינוך הרבה יותר. הרבה הרבה יותר. כיוון שהגיל זה מערכת החינוך.

דבר שני – הדוגמא האישית – אני הייתי מציע לך שהחל מראש העיר והמנכ"ל ודרומה, גם בדרג המקצועי וגם בדרג הפוליטי, שיהיו בצמתים וגם י קחו לשיחות אולי אישיות עם אלה מהאופניים, אתה יודע, להסביר להם בהסברה, ברחובות. יש לך פה רחובות ארוכים, כמו ביאליק, כמו הרא"ה, נגבה, הירדן, you name it, שאפשר בצמתים מסוימים, בהפתעה, מה שנקרא מפגשים לא מתוכננים, אני חושב שאפשר להסביר. ואני חושב שאותו ילד שיבוא הביתה ויגיד – ואללה, פגשתי את ראש העיר או את המנכ"ל, או לא משנה, סגן ראש עיר או חבר מועצה, what ever, אז יגיד – הסבירו לי למה אני צריך להיזהר ולמה אני צריך לנסוע כחוק וכהנה וכהנה. אני חושב שזה יכול להיות טוב, גם מבחינה הסברתית וגם מבחינת ההשפעה שתהיה לזה על הילדים.

בסך הכול, אני חושב שצריך לאמץ את הנושא הזה. אני חושב שחברי למועצה מסיעות האופוזיציה יאמצו את זה פה אחד, כמו הקואליציה כמובן, והלוואי וזה יתבצע. העניין הוא חקיקה בכנסת, אני מקווה שגם היא תגיע מהר מאד. ושרק לא יקרו לנו חלילה אסונות בנפש ושכולם יסעו בשלום. תודה רבה.

מר שמעון שומרוני: אני רוצה לתקן. החקיקה בוצעה, 16 לפברואר יכולנו להתחיל לאכוף, אם כל הנושא הזה היה מאושר על ידי היועץ המשפטי לממשלה.

מר שמואל לרמן: יופי. 100%.

מר אדם קניגסברגר: זאת אומרת, זה עוד לא מאושר.

מר אלי מוסרי: לא, זה מאושר בכנסת.

מר שמואל לרמן: בכנסת. לא של היועץ המשפטי. עכשיו, שלום אתה? בבקשה.

עו"ד שלום לוי: ערב טוב לכולם. א', אני מצטרף לקומפלימנטים שליעד נתן לשמעון שומרוני, הוא עושה דברים יפים, אני עוקב אחריו. אני גם מלווה אותו דרך ועדת הביטחון, למרות שלא הייתי בוועדה האחרונה. אבל, אני מסכים עם דבריו של משה רווח – אני חושב שגם שמעון שומרוני לא סגור על עצמו, שהוא והמחלקה והאגף שלו מסוגלים לאכוף את החוק. אני לא חושב. אני לא חושב שזה התפקיד של אגף הביטחון. אני חושב שאגף הביטחון צריך להתרכז במה שהוא עושה היום, באכיפה, ויש לו מספיק עבודה לעשות. מעבר לזה שצריך למצוא תקציב מיוחד לעניין הזה, לגייס אנשים.

אנחנו צריכים כרגע, כרגע, לא לאשר. אני חושב שאנחנו צריכים לאפשר למשטרת ישראל להתחיל ולהתמודד עם האכיפה של חוק האופניים והקורקינטים החשמליים. זה לא התפקיד של רשות מקומית ולא תפקיד של אגף הביטחון שלנו. מעבר לזה, זה יגרום לחיכוכים עם ילדים ועם הורים, ומי שחושב שהוא שמע שההורים, כמו שציטטת פה – כן, תיקחו לו את האופניים, כן, תלמדו אותו לקח – זה אחוז קטן מאד של ההורים. אנחנו כולנו הורים וכולנו יודעים שבסופו של יום, כשהילד שלנו במצוקה, אנחנו יודעים שאנחנו עומדים מאחורי הילד ולא נגדו.

ואם צריך לבוא ולעשות פה פוגרום, פה בעירייה, על זה שהעלבת את הילד או לקחת לו את האופניים בכוח או השארת אותו, ילד שמגיע מרמת יצחק לאוהל שם והשארת אותו בלי אופניים ובלי כסף בארנק להגיע הביתה, והוא הגיע הביתה בכוחות עצמו – אני לא מקנא בך אם אתה חושב שהחיים שלך יהיו קלים. ואני בטוח ששמעון שומרוני בתוך תוכו יודע שכרגע הוא לא מסוגל לאכוף את החוק הזה, בטח לא בכוחות שנמצאים לרשותו כיום. לכן אני חושב שאנחנו צריכים כרגע לתת למשטרת ישראל להתמודד עם העניין הזה, ומשטרת ישראל היא מספיק יצירתית בשביל למנוע רכישה של אופניים כאלה ואולי רישוי של אופניים כאלה. הם יש להם את הכלים להתמודד עם זה הרבה יותר טוב מאשר לרשות המקומית.

זה לא התפקיד שלנו. התפקיד שלנו לחנך את הילדים. אני בעד להכניס למערכת החינוך איך להשתמש, איפה להשתמש, מי כן ומי לא, מאיזה גיל ומאיזה לא. אני בעד להשתמש במערכת החינוך, אבל לא בעד לאכוף את זה בצורה שהוצגה לנו פה במצגת. תודה רבה. משה, אני שמעתי אותך ואתה לא.

<u>מר משה רווח:</u> אני הקשבתי.

<u>מר אלי מוסרי:</u> הוא עסוק. הוא עסוק.

<u>עו"ד שלום לוי:</u> אתה עם לרמן.

<u>מר שמואל לרמן:</u> אבל אני כן הקשבתי לגבי ההערות הכלליות.

<u>עו"ד שלום לוי:</u> או קיי. תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> עכשיו אדם.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> קודם כל, בהזדמנות הזאת אני רוצה גם לברך את רון קוגמן שנכנס לתפקיד הסמנכ"ל. אני מאחל לך הצלחה בתפקיד.

מר ישראל זינגר: בוגר אוהל שם אגב.

מר אדם קניגסברגר: זה תפקיד לא קל. אני לימדתי גם את אחותו. מספיק. עכשיו מדברים על נושאים חשובים. אני לא יכול להתאפק בלי לומר משהו. אני מעדיף להיות הבובה של כרמל מאשר להיות הבובה שאתה מייצג. אז תרשה לי לא להתבטא פה בנושא הזה, כי אתה בובה של אנשים לא ראויים.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו?

מר אדם קניגסברגר: לא, אל תענה.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו? לא להגיד לו על מנהל אוהל שם, לא להגיד לו כלום?

מר אדם קניגסברגר: כן, כן, תשתוק.

מר ישראל זינגר: טוב, אם אתה מבקש, אני לא אגיד לו כלום.

מר אדם קניגסברגר: תשתוק.

מר ליעד אילני: מה יש להגיד על אוהל שם?

מר ישראל זינגר: לרמן ביקש, אני לא אגיד כלום.

מר ליעד אילני: בוא, בוא נדבר על העמותה של בליך. בוא נדבר על עמותת בליך.

מר ישראל זינגר: הזהרתי אותך שאני אתבע אותך ונתתי לך צ'אנס.

מר שמואל לרמן: ליעד, די. מספיק. די. אמרתי לו לא להגיב, אז מה אתה?

מר ליעד אילני: פעם אחת שלחת את העוזר שלך לתבוע, תתבע עוד פעם. עכשיו תתבע אתה.

מר שמואל לרמן: תגיד, עד שאמרתי לו לא להגיב כדי שהאווירה לא,

מר ישראל זינגר: אז לא לענות לו?

מר ליעד אילני: עמותת בליך.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו.

מר שמואל לרמן: לא.

מר ליעד אילני: עמותת בליך.

מר שמואל לרמן: ליעד, מספיק.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו.

מר אדם קניגסברגר: אתה גיבור גדול.

מר שמואל לרמן: די.

מר אדם קניגסברגר: זינגר גיבור.

מר שמואל לרמן: די, אדם, די.

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה לדבר לעניין. קדימה.

מר שמואל לרמן: דבר, דבר לעניין, לעניין. אבל עכשיו היית שלימדת את אחותו. תמשיך.

מר ליעד אילני: דבר אחד אתה מוביל עליו – עליו משטרת ישראל לא המליצה.

מר שמואל לרמן: די כבר, נו.

מר ליעד אילני: עליו לא המליצו.

מר משה רווח: מה זה קשור?

מר ליעד אילני: איש חינוך.

מר שמואל לרמן: ליעד, מספיק.

מר ליעד אילני: 'דמיקולו'.

מר שמואל לרמן: די. מספיק. זה לא יפה.

מר ליעד אילני: לא יפה מה שהוא עשה לתושבים.

מר שמואל לרמן: אבל זה לא יפה ברמה האישית.

מר ליעד אילני: בושה הוא הביא אל תושבי רמת גן.

מר שמואל לרמן: בסדר.

מר ליעד אילני: זה מה שלא יפה.

מר שמואל לרמן: מספיק. ליעד, מספיק.

מר ליעד אילני: מבייש אותנו.

מר שמואל לרמן: בסדר. מספיק.

מר משה רווח: תמשיך. תמשיך.

מר שמואל לרמן: מספיק.

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה גם, אולי בצער שצחי עוזב את התפקיד כי הוא עשה עבודה מאד יפה בנושא של הגנים,

מר שמואל לרמן: נכון, אבל הוא ימשיך לעשות, למה לא? הוא ימשיך לעשות.

מר משה רווח: חבר'ה, רק הוא מפסיק את השכר, הכול בסדר, הוא ממשיך. אתם כבר התחלתם בנאומים וזה, הוא נשאר פה, הנה.

מר אדם קניגסברגר: רווח, רווח,

מר משה רווח: הנה, הוא פה. אין בעיה.

מר ליעד אילני: אבל עכשיו לא יהיה לו כסף ...

(מדברים ביחד)

מר שמואל לרמן: בחיי, היה לי חזון לגמור את הישיבה ב-19:10.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו?

מר שמואל לרמן: לא לענות בכלל.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו?

מר ליעד אילני: שמוליק, מי אמר לכם לזמן את הישיבה היום?

מר שמואל לרמן: מה?

מר ליעד אילני: מי אמר לכם לזמן את הישיבה?

מר שמואל לרמן: היינו צריכים.

מר ליעד אילני: אתם כל כך ממהרים, מי אמר? אנחנו זימנו אותה?

מר שמואל לרמן: הרעש הוא סתם.

מר ישראל זינגר: אדם ביקש לדחות, אז הסכמתי, משבוע שעבר.

מר אדם קניגסברגר: תתבייש לך, שקרן. תתבייש לך, שקרן.

מר שמואל לרמן: די כבר, נו. די כבר, נו.

מר ישראל זינגר: ליצן. ליצן. ביקשת לדחות – הסכמתי.

מר שמואל לרמן: לא ייאמן.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו?

מר שמואל לרמן: לא.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו. לא לענות לו. טוב, אני לא אענה לו.

מר אדם קניגסברגר: ...

מר שמואל לרמן: אדם, שב. אדם, בחיי, לא כל דבר אתה צריך לענות, וגם אתה. די.

מר ליעד אילני: קים ג'ונג ראול.

מר ישראל זינגר: תחזיק אותי, לא לענות לו?

מר שמואל לרמן: אל תענה. די.

מר ישראל זינגר: לא לענות לו.

מר שמואל לרמן: די. די. גם אתה, מספיק.

מר אדם קניגסברגר: אתה עוד תחטוף ...

מר ישראל זינגר: לא לענות לו?

מר אדם קניגסברגר: אתה לא צריך לענות לי.

מר ישראל זינגר: אתה מאיים?

מר אדם קניגסברגר: לא. אתה לא ...

מר ליעד אילני: בשימוע תענה. תענה בשימוע.

מר ישראל זינגר: הוא מאיים אבל.

מר ליעד אילני: בשימוע תענה. אל תענה לו.

מר ישראל זינגר: הוא מאיים. הוא מאיים.

מר ליעד אילני: תענה בשימוע.

מר משה רווח: אני מרגיש שזה כאילו סוג של תרפיה. כולם באים, מוציאים, חוזרים הביתה רגועים. די, מה?

מר ליעד אילני: בטח, הוא מתסכל אותנו.

מר ישראל זינגר: טוב שפתחנו בית ספר לחינוך מיוחד בספארי.

מר משה רווח: בואו נעשה קבוצת,

מר שמואל לרמן: עכשיו אתה?

מר אדם קניגסברגר: סליחה, מר זינגר,

מר שמואל לרמן: הפסקתי את המיקרופון, זהו, מספיק.

מר אדם קניגסברגר: ... ליצן פה ...

מר שמואל לרמן: אבל אין לך מיקרופון. בסדר. מספיק. אין לך מיקרופון. תהיה עכשיו רגיעה כללית? אז אני אתן לך מיקרופון. בבקשה.

מר אדם קניגסברגר: אותי שומעים ממילא בכל מקום. אני חוזר, אני מצטער שצחי מסיים את התפקיד כסגן בשכר, הוא לא יהיה גם סגן ללא שכר, אבל אם הוא ימשיך בתפקיד של הגנים אני אשמח.

מר שמואל לרמן: הוא בוודאי ימשיך, הוא עושה עבודה מצוינת.

מר אדם קניגסברגר: או קיי. ובאותה הזדמנות אני,

מר ליעד אילני: וגם בתרבות.

מר אדם קניגסברגר: סליחה, באותה הזדמנות אני רוצה באמת להודות לשומרוני שעשה מצגת יוצאת מן הכלל, ואני שומע גם שהוא עושה עבודה טובה, אני לא יכול להעיר כי לא הייתי נוכח בשום פעילות כזאת. אם ליעד בירך אותו, אז אני מברך אותו גם. עכשיו לגופו של עניין.

מר ליעד אילני: זה בגלל שלמדתי באוהל שם.

מר אדם קניגסברגר: אני מצטרף לדברי חברי, שלום, שהוא איש מקצוע מעולה בתחום ומבין עניין. יש לנו פה בעיה – משטרת ישראל בנתה במיוחד למעשה שני אגפים, או מחולקת לשניים – אחת שעוסקת בתנועה ואחת שעוסקת בעבריינות ובאכיפה אחרת. האגף לביטחון ואכיפה, הוא עוסק לא בתנועה, הוא לא יכול לעסוק בתנועה, כי זה התפקיד של המשטרה. אם יהיה חוק שיטילו על חלק מהפקחים סמכויות של שיטור, אם יהיה דבר כזה ויהיה חוק שמאפשר לפקחים סמכויות של שיטור, הרי חלק מהעירייה הופכת להיות משטרה. אני לא בטוח שאנחנו נשמח לזה, גם מבחינה חינוכית ואני חושב ששלום אמר את הדברים בצורה מאד מאד נכונה. איש ציבור או פקח עירייה או כל אדם שעובד בעירייה, שיצטרך להתמודד עם נוער והוא לא מנוסה בעניין, הוא לא יודע מה מחכה לו.

הנוער היום לא מתבייש להגיד לך בפנים מה שהוא רוצה. ולקחת ממישהו את האופניים, להחרים – אני לא יודע אם החוק מאפשר. לעצור – החוק בוודאי לא מאפשר. אני זוכר שבבית הספר נכנס בחור מבחוץ והפריע לשיעורים וכך הלאה, והאחראי על הביטחון בבית הספר עצר אותו והזמין משטרה. את מי אתם חושבים שהמשטרה עצרה? עצרה את אחראי הביטחון. למה? כי הוא עצר ללא סמכות. ולכן, אנחנו פה נקלעים למצב, אני חושב שהוא לא כל כך טוב. מה שומרוני, אני הייתי מציע דבר כזה – ראשית, צריך באמת ללמוד את כל סעיפי החוק שהמדינה תאשר או משרד המשפטים, ואחר כך להגיש תוכנית ספציפית לעירייה.

אני חושב שהתחלנו את זה קצת מוקדם מדי. אני לא חושב שיש פה איש בפורום הזה שלא רוצה שהמצב בכבישים יהיה יותר טוב. כלומר, שהילדים לא יסעו על המדרכות ולא יפגעו בהולכי רגל. גם בתל אביב, שיש בה שבילי אופניים, יש יותר מדי פגיעות במעברים. כולנו רוצים יותר טוב. כדי שזה יהיה, העיר צריכה להמתין קצת ולהכין תוכנית יותר מסודרת, שכל אחד יידע בדיוק מה תפקידו. לא הייתי רוצה להצביע נגד תוכנית כזאת, כי היא תוכנית שהיא למעשה עוזרת; אבל מצד שני, הייתי מבקש, אם אפשר, לדחות אותה לשלב שבו היא תהיה בשלה.

מר שמואל לרמן: תודה, אדם. תנו לי פה לעשות סדר. אריה, בבקשה.

מר אריה מזרחי: קודם כל, אני רוצה להודות למר שומרוני שהציג לנו באופן מקצועי ויעיל את התמונה, שהיא מורכבת וקצת מסובכת. אני יש לי בכלל הצעה אחרת, שנצביע עליה, אם אתם מוכנים לקבל אותה, כי הנוסח פה לא נראה לי, כי מועצת העיר לא יכולה לאשר משהו שיתאפשר חוקית בעוד משהו עתיד, על ביצה שלא נולדה. אז אני הייתי אומר כזה דבר, אני מציע, ההצעה שלי היא,

מר שמואל לרמן: אריה, רק הערה – אני בדקתי את זה בדיוק 3 דקות לפני הישיבה עם שואקה, כי גם לי לא היה ברור אם אפשר להציע משהו עתידי, ודוד אישר שבמידה וזה יהיה, מה שכתוב פה, זה יתאפשר חוקית – אפשר להכריז על זה גם היום וכשזה יתאפשר זה יכנס לתוקף.

מר אריה מזרחי: אז אני מציע משהו יותר פרקטי, יותר מעשי, יותר נכון.

מר שמואל לרמן: אז מה שאני מציע, שניה,

מר אריה מזרחי: רגע.

מר שמואל לרמן: מה שאני מציע,

מר אריה מזרחי: רגע, אני אסיים.

מר שמואל לרמן: אני אתן לך. אני אתן לך. מה שאני מציע, זה ברגע שנעלה את הצעת ההחלטה, תעלה גם את שלך, ואז כל אחד יצביע לפי,

מר אריה מזרחי: בסדר. אין בעיה. אני נותן הצעה מקבילה. אנחנו לא נגד ההחלטה, אלא הצעה מקבילה, יותר ישימה, שניתן לחיות איתה וחייבים לעשות אותה לדעתי. ההצעה זה – מועצת העיר תצביע על – להתחיל את פעולות ההסברה בבתי הספר ולציבור כדי לשמור על הביטחון של הרוכב ושל האזרחים ברחוב, ולהאיץ, במקביל להאיץ את סימון ובניית שבילי האופניים באופן מיידי. כי בושה וחרפה לעיר רמת גן שיש פה רק איזה חצי שביל אחד באזור מצומת, באזור תל השומר. זה השביל היחידי שיש בעיר הזו. אני מדבר על זה כבר שתי קדנציות.

כשהעלו את זה בתל אביב, לפני כמעט עשור וחצי, בתל אביב היום יש 150 ק"מ של שבילי אופניים. לכן, לא ניתן לגזור על הציבור גזירה שהוא לא יוכל לעמוד בה. אין לנו שבילי אופניים. לכן ההצעה שלי זה – להתחיל פעולות הסברה ובמקביל ליצור את שבילי האופניים ומיידית, אתמול. זו ההצעה שלי למועצת העיר ואני מבקש שנצביע על זה כדי שזה ייצא לפועל. תודה לכולם.

מר שמואל לרמן: 100%. רק הערה, בעניין הזה שאתה אמרת, אתמול במקרה או שלשום ראיתי ב-YNET שמסביב לברלין ב-5 מקומות הולכים לייצר high-way של מסלולי אופניים לתוך העיר, מבחוץ, כדי למנוע, שלא חותך, לא רכבות ולא מכוניות.

מר אריה מזרחי: אני מעורה בעניין. מכיוון שאני חושב שפה, בין כל החברים, אני אולי היחידי שעושה פעמיים בשבוע איזה 40 ק"מ באופניים, ולא חשמליות, ואני רוכב המון, אז אני אומר לכם שבושה לרכב ברמת גן. אני מאד נהנה לרכב בתל אביב. ובברלין עשו טבעת היקפית סביב כל העיר לרוכבי אופניים.

מר שמואל לרמן: יופי. תודה. גלרמן אני חושב, חיים רצה להגיד כמה מילים. רק הערה – אחרי זה יש עוד את אביהוא ואת רמי.

עו"ד רועי ברזילי: אני גם.

מר ליעד אילני: אתה ביקשת בסוף, אחרי הקואליציה, רועי. אתה ביקשת בסוף.

מר שמואל לרמן: צודק בכל מילה. אחרי חיים יהיה רועי.

מר אלי מוסרי: שי גם ביקש.

מר שמואל לרמן: גם שי, אין בעיה. עוד אחד?

מר חיים גלרמן: אפשר?

מר שמואל לרמן: בטח, בבקשה.

מר חיים גלרמן: קודם כל, אני כמובן בעד נוסח ההחלטה כפי שהיא, אבל, מצד שני, אני לא מבין בדיוק מה רוצים מאיתנו. כי אני חושב שצריך להביא דברים קצת יותר קונקרטיים, יותר מעשיים, או להקים איזו שהיא ועדה שתביא למועצת העיר דברים יותר מעשיים וכתוצאה מכך מועצת העיר תקבל החלטה על דברים יותר קונקרטיים. ברור שהדברים האלה ברורים, טובים וחשובים, אבל כרגע אין פירוט של כל אותם דברים שצריך להביא לידי מעשה. תודה.

מר שמואל לרמן: תודה, חיים. רועי.

עו"ד רועי ברזילי: אז אני גם אנצל באמת את הזמן לנושא הקודם, לדקה, אפילו פחות דקה, ואני אבוא ואפנה את הטענה דווקא לא לזינגר, זינגר לא כל כך אשם, זינגר היה לו רעיון, העלה בהנהלת העיר, דיבר, הצליח, לא הצליח. מי שאשם באמת בהחלטה להטיל היטל שמירה, בלי שום ביקורת, בלי שום בקרה על התהליך, כשנשמעו הדברים, כשהוצגו השאלות בהנהלת העיר, לרמן, אמרתי את הדברים. לא ביקשתי לבטל את היטל השמירה, גם לא ביקשתי לא לעשות אותו כרגע, ביקשתי נתונים ברורים לגבי היטל השמירה. שום דבר. באבחת חרב, כולכם רציתם לאשר את היטל השמירה, בלי טיפת ביקורת ובקרה עצמית כלפי הדברים, בלי טיפה לקבל נתונים עובדתיים לגבי נושא הארנונה ולגבי הכול. היטל השמירה אושר, כי היה מי שרצה לאשר אותו, מאד, לא קצת, מאד. והוא

הטיל עליו את מרותו ואתם התכופפתם ונכנעתם, חרף הכול. אתם אשמים לא פחות ממנו. ונכון שהוא הסתובב וקיבל בסופו של דבר בעיטה מהציבור, אבל אני חושב שגם אתם אשמים באותה מידה. ואני אומר, להבא, להבא, תהיו קצת יותר ערניים בישיבות הנהלה, אני כבר לא שם, אני כבר לא שם, אתם יכולים לעשות מה שאתם רוצים, הם יהיו הרבה יותר קצרות, הם לא יהיו צעקניות, לא יהיו שאלות מעצבנות, תעשו מה שאתם רוצים שם. תהיו קצת יותר ביקורתיים כלפי עצמכם, אתם אנשי ציבור. ואני רוצה עכשיו לדבר רגע על החוק.

אז אמרו שהחוק הזה הוא מוקדם מדי, אבל לדעתי הוא חסר מדי. חסר לנו נתונים בסיסיים כמו בכל חוק. בכנסת יש את ה-ממם, שאמורים לתת נתונים השוואתיים. אין לנו שום נתונים השוואתיים בבסיס החוק הזה כדי להסביר לנו מה קורה כאשר מסה של עכשיו, עשרות, מאות, אולי אלפים של רוכבים פתאום עוזבים ונוטשים את המדרכות. נכון שהם מסכנים שם את הזקנים, את הקשישים ואת האנשים, ופתאום בגלל אימת החוק יורדים לכבישים מסה של רוכבי אופניים – צעירים, מתחת לגיל 14, 12 ו-11, שנבהלים מאותו פקח שנמצא וגם נתנו לו סמכויות, ופתאום הם יורדים לכביש, והפעם המפגש שלהם לא יהיה עם הזקן או המבוגר או הצעיר או הילד, הוא יהיה עם המכונית. אז חסכנו את הפגיעה, אז מאד יכול להיות שחסכנו את הפגיעה באותו קשיש, אבל הסבנו לילד נזק הרבה יותר משמעותי בפגיעה בגוש פח וכנראה גם הרג מיידי. אז לי חסר, לפני שאנחנו בכלל מתחילים לדבר על חוק כזה או חקיקה או סמכויות או פקחים, קודם כל נתונים השוואתיים. הרי יש ניסיון עולמי מצטבר בסיפור הזה. אני לא מכיר באמסטרדם שיש חוק על איסור, באמסטרדם, חוק שאוסר על רכיבה על המדרכה. לא מכיר. הייתי רוצה לדעת גם מה קורה בלונדון, ששם גם אין חוק למיטב הבנתי, ובכל זאת זה. מהם הנתונים לגבי הפגיעה? מה הסיכוי? מה הפוטנציאל של פגיעה, או לעשות ממש body counts, כמה אנשים עשויי להיפגע כתוצאה מירידה לכביש? אפילו אין שבילי אופניים.

זאת אומרת, אפילו במקום שבו אין שבילי אופניים והילדים אמורים, לפי החוק החדש במקום שיש בו שביל אופניים או שאין בו שביל אופניים, אז עדיין אפשר לרכב על המדרכה. אבל מאימת החוק או מאי הבנת החוק, אנשים יירדו לכבישים ופתאום כמות גדולה של ילדים בני 12 יתחילו לרדת לכביש ועשויים להיפגע. אז אני אומר, טוב ויפה כל הדילמות שהוצגו כאן והכול, אנחנו נמצאים בשלב הרבה יותר מאוחר, כאילו המסקנות הבסיסיות שעומדות בבסיס החוק, ביסוד החוק, כבר הצטברו. אין לנו שום רקע, בדיוק כמו שלא היה לנו בהיטל השמירה. אין לנו שום רקע לקבל

החלטות לכאן או לכאן בנושא החוק הזה. ואני חושב שזה נתון שהוא מאד חשוב, הוא הכרחי, נתוני רקע כאלה. אז קודם כל זה.

עכשיו, שימו לב על ההצעה הזאת, ההצעה הזאת לא מדברת על אכיפה רק בנושא של תפיסת, לרבות או כולל אכיפה כזאת. כלומר, ההצעה הזאת למעשה, אני לא יודע, איזו שהיא קריאת כיוון, כאילו הסמכנו עכשיו להעניק לפקחים עירוניים סמכויות אכיפה ושיטור, בסדר? סמכויות פיקוח ואכיפה ושיטור, שעדיין, יש לנו כזה מונח, יש לנו פקחים בתחום הבנייה שאוכפים לכאורה, ויש לנו פקחים בתחומים אחרים שאוכפים, ואנחנו כבר יודעים כמה מסוכן או כמה יכול להיות מסוכן כאשר אמצעי אכיפה ויכולות אכיפה ופיקוח מועברים לגופים שנמצאים תחת שליטה, בסופו של דבר שליטה פוליטית. ותחת מנגנון היררכי, שבסופו של דבר מי שמעניק להם את המשכורת זה לא משטרת ישראל, אלא זו עיריית רמת גן, והם מחויבים וחייבים לתת דין וחשבון לעיריית רמת גן ולממונים עליהם. וכאשר אני מעביר סמכויות אכיפה שהיו בידי המשטרה עד היום לפקחים,

<u>מר שמואל לרמן:</u> דקה.

<u>עו"ד רועי ברזילי:</u> לא, אני חיכיתי, אני חושב שזה, לפקחים עירוניים, אני חושב שאנחנו צריכים לשים דגש ניכר, הרבה יותר, על האפשרויות שיש גם בעניין הזה, מלבד ההיבטים החינוכיים שהוצגו כאן. יש פה סמכויות מאד מאד בעייתיות ומסוכנות שאנחנו מעבירים לידי גורמי האכיפה, ובטח ובטח הנוסח הזה, שהוא כוללני מדי ומעניק באופן רחב, לא רק בנושא של אופניים, אלא סמכויות אכיפה כלליות לפקחים, הוא בעייתי.

אני חושב, הסיפור הזה של החוק הזה, שומרוני, הוא תגובת נגד של הממשלה, שהיא, ביניינו, די פופוליסטית בנושא של חקיקת חוקים. זה קצת, היו כמה דברים שקרו בנושא של הזה, ואיזה שהוא פורום שהתרומם, ישר יוצאת מזה איזו שהיא הצעת חוק, מבלי באמת איזו שהיא מערכת של ביקורת ובקרה אמיתית. ואני אומר, אני חושב שאנחנו מיהרנו מדי בכלל להציג את זה. אני ממש לא חושב שזה המקום, זה לא הזמן, זה מוקדם מדי. בואו נראה איזה סוג של סמכויות קודם כל המדינה מעניקה במסגרת הפיקוח, אחרי זה נחליט איזה סמכויות אנחנו לוקחים ואיזה לא. לקחת באופן קטגורי את כל הסמכויות שהמדינה מעניקה במסגרת החוק, אני חושב שזה דבר בעייתי. בואו נחכה. למה אנחנו ממהרים? על מה?

מר שמואל לרמן: תודה רבה. יופי. תודה, רועי. עכשיו אביהוא?

מר אביהוא בן משה: אני דווקא רוצה להתייחס למה שאמר גם אריה מזרחי וגם שלום לוי. קצת תמוה בעיני הרעיון הזה שבעצם מביאים פה היום לפתחה של המועצה, שבעצם נועד אולי לתת איזה הוא מענה שהממלכה לא נותנת. ואנחנו יודעים שהממלכה בדרך כלל מטילה הרבה הרבה משימות על הרשות המקומית בלי לתקצב אותה. ולהגיד את הסיבה שבגלל שהממלכה לא מעבירה תקציבים, אז אנחנו לא נעשה שום דבר בנדון של האופניים החשמליים, נראה לי קצת תמוה ביותר. כיוון שאני לפחות יכול לומר לכם שאני חוויתי חוויה של כניסה של אופניים בי, והוא בלם ממש על הרגל שלי, פה ברחוב ביאליק. הסתכלתי שמאלה לכיוון של הרכבים שמגיעים ובסוף התברר שהוא מגיע מהצד השני. לית דין ולית דיין. אז לפי הגישה שלכם – שיידרסו עוד אנשים, שייפצעו עוד אנשים, מבוגרים, זקנים, ילדים, לא משנה, כי המדינה צריכה לעשות את זה. עכשיו, זה נראה לי קצת משהו מוזר ותמוה בעיני שאתם בעצם אומרים – אם המדינה לא עושה, זו אחריות שלה, אנחנו לא ניקח את האחריות עלינו. בשעה שאפשר לקחת כן אחריות, כמו שאנחנו עושים בהרבה דברים אחרים, שהמדינה לא נותנת לנו כל מיני מענה לדברים שאנחנו רואים בהם צורך חיוני. ואני רוצה להזכיר לכולם את המרכז לגיל הרך שנפתח לפני כמה שנים, המדינה לא תקצבה. העירייה עצמה יצרה את המודל הזה שהיום הוא מודל ברמה הארצית. אשכולות גנים, גני ילדים שהמדינה לא יצרה את הרעיון הזה, היא היתה אפילו נגד הרעיון הזה, המדינה באה ולוקחת ומעתיקה מרמת גן. ודוגמא שקשורה לאגף הביטחון – אני רוצה להזכיר לכם את המשטרה העירונית. המשטרה העירונית היא פועל יוצא של משטרת ישראל ותקציב שהעירייה בעצם מביאה כדי לממן 6 פקחים.

אז לפי התיאוריה שלכם, כיוון שהמדינה נותנת מימון מלא של 100% גם לפקחים, אז לא היתה משטרה עירונית היום. לכן, לדעתי, אם יש לנו כן את האפשרות, גם על חשבון כספי משלם המיסים, שיתנו יותר ביטחון בדרכים, בכבישים, מבחינת רוכבי אופניים, שאני אומר לכם, הם פורעי חוק. הם אמנם תיכוניסטים ואפילו חלקם בבית ספר עממי בני 14 ו-15, אבל הם פורעי חוק בצורה שהם נוסעים, בפראות שלהם. וגם אם פקח יקבל סמכות ויעצור אותו או יוריד לו את האוויר בגלגלים או יעכב אותו, לא משנה באיזה אקט הוא יבחר לעשות, אני לא רואה בזה איזה שהוא משהו שהוא בעייתי, להיפך, אני רואה בזה משהו חיובי מאד לעיר הזאת.

הוא יכול אולי ליצור גם אפקט, גם אם זה לא יהיה משהו אבסולוטי, כולל, מקיף, כל העיר עכשיו, פקחים יסתובבו בעיר ויתחילו לעצור ילדים עם אופניים חשמליים, אני לא בטוח שזה יקרה. אבל מספיק לי שילד פה וילד שם ועוד נער שם ועוד נערה פה ייעצרו או יעוכבו על ידי פקח או יירד להם האוויר מהגלגלים, תאמינו לי, הדבר הזה יהיה כאש בשדה קוצים, הדבר הזה יעבור מפה לאוזן ואולי ככה נוכל אולי להתמודד עם הדבר הבעייתי הזה. וכמובן, שני דברים חשובים לא פחות מהם, זה כמובן מה שהיום הנהלת העיר בראשות ראש העיר עושה – מקדמת את הנושא של מסלולי אופניים. שבילי האופניים הם פועל יוצא של הרצון שלנו לעודד אנשים לרכב על אופניים, פחות על אופניים חשמליים, אבל זה מה שצריך לתת יותר את הדגש ואת הדעת על הנושא הזה.

וכמובן, הכול מתחיל ונגמר בחינוך, שגם אגף החינוך, ואני יודע שעושים את זה במסגרת שיעורים של זהירות בדרכים, צריכים לקחת על עצמם יותר את העניין הזה. ואכיפה, חינוך ותשתיות נכונות – הפורמולה הטובה ביותר כדי שייצא לנו פה פרויקט טוב וחשוב לעיר. תודה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה, אביהוא. שי.

<u>עו"ד שלום לוי:</u> אביהוא, אפשר לקנות גם כמה ינשופים,

<u>מר אביהוא בן משה:</u> מה זה?

<u>עו"ד שלום לוי:</u> אפשר לקנות גם כמה ינשופים, לעצור פה ילדים שנוסעים,

<u>מר אביהוא בן משה:</u> תראה, ינשופים אני משאיר למשטרה שתעשה את זה. אבל אני מדבר איתך על אופניים. תראה, אין סוף אבל, שלום, אין סוף, אפשר על כל דבר להגיד – בוא נעשה עוד ועוד ונוסיף דברים. המדינה לא נותנת מספיק שעות למקצועות הליבה, אז להוסיף עוד? מה שאפשר לעשות נעשה.

<u>מר שמואל לרמן:</u> שי, בבקשה. אביהוא, בבקשה, תן לשי.

<u>עו"ד שי בכור:</u> קודם כל, אני רוצה להגיד תודה לשומרוני על המצגת המעמיקה. שלחתי לך גם במייל, אבל אני חייב להגיד גם לראש העיר שאנחנו רואים יותר ויותר את העבודה המעמיקה שעובדים עושים, את ההכנה שהם מכינים, שהם מתייחסים לכל נושא בצורה הכי רצינית שאפשר, ולנו כמקבלי החלטות הדבר מאד מקל ונותן לנו יותר ויותר כלים לקבל את ההחלטות הנכונות.

אנחנו נסתכל בעצם, אני רואה שבמצגת הזאת אנחנו מדברים בעיקר עם דגש על חברה צעירים, כמי שמייצג את הנוער ואת הצעירים אני גם רוצה להתייחס לזה. אני שם בראש סדר העדיפויות את הנושא של פיקוח נפש ופגיעה באנשים. מבחינתי זה הדבר הכי הכי חשוב שאותו אנחנו צריכים למנוע. וכדי למנוע את זה, אנחנו מצד אחד מסתכלים ורואים ואומרים – או קיי, יש לנו עכשיו רכיבה על המדרכה, במקום שהולכים הולכי רגל, אנשים מבוגרים, קשישים, הורים עם ילדים, ילדים קטנים, ואנחנו לא רוצים שרוכבים יסעו במהירויות גבוהות על המדרכה וחס וחלילה או יפגעו בהם או ייפגעו בעצמם. מצד שני, אנחנו צריכים לחשוב מה יקרה אם אנחנו נתחיל לאכוף את הדבר הזה, ובעצם מה שאנחנו הולכים לעשות זה להגיד לילדים – תקשיבו, אסור לכם לנסוע על המדרכה. אני חוזר על זה, אנחנו בעצם הולכים להגיד להם – תקשיבו, אסור לכם לנסוע על המדרכה. מה יעשו אותם ילדים שאנחנו אומרים להם אל תיסעו על המדרכה? נראה לי שכולנו מבינים שהם יעברו ויסעו על הכביש. וברגע שהם נוסעים על הכביש, מה שהולך לקרות זה גם פגיעה בתנועה, שגם ככה אנחנו עם פקקים מפה ועד הודעה חדשה, שזה הדבר הפחות חשוב כי אמרתי שהנושא של חיי אדם זה יותר חשוב מבחינתי. אבל כשאנחנו מורידים ילדים בני 12 עד 18 לכביש, שאולי אין להם רישיון נהיגה, כנראה, ולא מכירים את התמרורים ולא מכירים את חוקי התנועה, מה הצפי של הדבר הזה? האם אנחנו לא מגבירים את הסיכון לחיי אדם כשאנחנו שולחים את הילדים לרדת לכביש ולרכב על הכביש? הדבר הזה הוא מה שמטריד אותי ואנחנו צריכים לקבל יותר נתונים לגבי איך הדבר הזה הולך להתנהל. כי אם אנחנו נוריד את הילדים והם ירכבו בכביש, אני בכלל לא רוצה לחשוב על מה שהולך לקרות כאן. שזה לא רק ביום של שמש ונוסעים לבית הספר, זה יכול להיות גם יום של גשם ויום של ראייה לקויה ובחושך, ולא תמיד עם מחזירי אור או עם אורות בכלל דולקים באופניים. זה מסכן את הנוער ואת הילדים כאן של כולם ואנחנו צריכים לחשוב טוב טוב איך אנחנו מתנהלים עם הדבר הזה. ואני לא מדבר בכלל על כל הנושא של איך אנחנו עכשיו אוכפים את זה, כמה פקחים אנחנו צריכים להקצות ואיך אנחנו, או קיי,

החרמנו את האופניים, איך אנחנו עכשיו מעבירים אותם למחסן של האופניים. ומה קורה עכשיו עם כל הפוליטיקה בעיר, שהפקח הזה מכיר את האבא של ההוא וההוא בוכה לו למה הילד, ואיך הילד חוזר הביתה – אין לו את האופניים כבר.

אני רוצה להגיד עוד דבר, שהוא מבחינתי דבר שהוא לא פחות חשוב. לדעתי, המדינה טומנת לנו כאן מלכודת. מה זה אומר? האופניים החשמליים הם בעצם, אני קורא לזה כישלון של מדינת ישראל ושל משרד התחבורה, שלא ידע להתמודד עם הדבר הזה. הרי זה הגיע כתוצאה מכך התחבורה הציבורית, ובכלל כל נושא התנועה במדינת ישראל, הוא לקוי, לוקה בחסר. התחילו להביא לכאן אופניים חשמליים, לא אסרו את היבוא של האופניים החשמליים, היום לכל בן אדם שני או שלישי יש אופניים חשמליים, נוסעים על זה בכל מקום אפשרי, ואחרי שזה הפך למכת מדינה אנחנו עכשיו צריכים לבוא, המדינה אומרת – תשמעו, בואו נפיל את זה על הרשויות, הרשויות יתמודדו עם זה, אנחנו צריכים בעצם לקחת את הדבר הזה ממדינת ישראל ולהתמודד איתו. איפה משרד התחבורה? איפה המשטרה? אמנם אנחנו רוצים לעשות טוב, אנחנו רוצים שהמדרכות יהיו פנויות, שאנשים יילכו בבטחה, שהילדים ייסעו בבטחה, אבל טמנו לנו כאן מלכודת. כי אנחנו לא אלה שצריכים להתעסק בנושא תנועה. אנחנו לא צריכים לאכוף עבירות תנועה, זו לא העבודה שלנו. וצריך לחשוב טוב טוב, יש לנו נציג שאחראי על קשרי ממשל בעירייה, נכון? יש לנו את פורום ה-15, ליעד הזכיר מקודם. יש לנו את המרכז לשלטון מקומי. אנחנו צריכים להפעיל את הגופים האלה ולראות איך אנחנו מורידים את הנטל הזה מהעירייה. אנחנו יכולים לשאת, אנחנו יכולים לקחת חלק מהנטל ולעזור עם הדבר הזה. אם לעשות את זה עכשיו ולהוריד את כל הילדים לכביש ולקחת את כל האחריות עלינו ולהתמודד אחר כך עם כל התלונות שיהיו גם מקרב ההורים ומקרב הילדים, כי יהיה פה הרבה רעש ובלגאן, אני לא בטוח שזה מה שאנחנו צריכים לעשות. ואני שם שוב, השיקול המרכזי מבחינתנו צריך להיות חיי אדם.

<u>מר ישראל זינגר:</u> תודה רבה. רחל, בבקשה.

<u>גב' רחל מרום:</u> אני רוצה לחזק את מה ששי אמר. יש במשרד התחבורה את המדען הראשי. אני יודעת לפחות לגבי מדען ראשי קודם, ששם את נושא האופניים החשמליים בראש מעייניו. אני חושבת שעדיף, רק מהשיקול של חיי אדם, שכן כל החלטה שנקבל, הרי זה לא דומה למעונות

יום או משהו כזה, מדובר בהחלטות שאני לא חושבת שיש לנו את מירב המידע הנחוץ לקבל אותם בשום שכל ובראייה כוללת של כל האספקטים של זה. ולכן אני חושבת שבעניין הזה כדאי שנקבל את המעטפת וליזום מהלך שתוביל אותו אתה, אדוני ראש העיר, מול המדען הראשי, להיות חלוצים בראש המחנה אפילו, ולקדם את זה מהמקום הזה, על מנת שנהיה כולנו משוכנעים שקיבלנו את ההחלטות המבוססות ביותר התחום הזה, שכן באמת מדובר, באמת, בבטיחות ובחיי אדם. תודה.

מר ישראל זינגר: תודה. רמי, בבקשה.

מר רמי פדלון: אני, ברשותכם, רוצה בדקה אחת רק לומר כמה נתונים כיו"ר ועדת זהירות בדרכים על תאונות ברמת גן, כי זה עלה כאן גם בהקשר של תאונות, שי. אז קודם כל, ב-2016 יש לנו ירידה של בין 20 ל-30% במספר התאונות בעיר. גם בתאונות הקשות וגם בתאונות הפחות קשות. לא היה אף הרוג אחד ב-2016 ברמת גן, שזה בהחלט, בוא נגיד, ברוך השם, שיישאר ככה.

מר אדם קניגסברגר: מה ההסבר?

מר רמי פדלון: אלה עובדות. עזוב כרגע את הפוליטיקה.

מר אביהוא בן משה: הרבה הרבה תפילות.

מר אדם קניגסברגר: הרבה פקקים ...

מר רמי פדלון: לא, לא, לא.

מר אדם קניגסברגר: מה לא, לא?

מר ישראל זינגר: רגע, לא להפריע. לא להפריע.

מר רמי פדלון: בגבעתיים יש יותר פקקים מאשר ברמת גן ושם יש הרוגים. עזוב, אני חושב שמה שאנחנו עושים בתשתיות בעיר ובשילוטים בעיר הוא נותן תוצאות,

מר ישראל זינגר: גם תורם.

מר רמי פדלון: ותורם בהחלט, ויש גם מזל. הכול נכון. באופן כללי רק אני אומר, נקודת החולשה שלנו, חברים, זה האופניים החשמליים. האופניים החשמליים האלה זה סכנת נפשות. ולצערי הרב, אני מאד מאד חושש מהסיטואציה שבה הנערים נוסעים על הכביש, על המדרכה, בפראות, לא בזהירות. ואני חושב שמה שיקרה, אני אומר לכם את זה כאן כחבר מועצה, זה אחד הדברים שעולה בכל ועדת זהירות בדרכים ומחפשים פיתרון איך להתמודד עם האתגר הזה. זה אתגר קשה, זה לא פשוט. אני רוצה רק לומר לכם מה אומר החוק, דרך אגב. החוק אומר שאופניים חשמליים רק מגיל 16 מותר לרכב. והחוק אומר שרק על הכביש נוסעים עם אופניים חשמליים. זה החוק במדינת ישראל. אנחנו כרגע מדברים כאילו אנחנו מחוקקים את החוק של המדינה. לא. זה חוק המדינה. אנחנו מנסים לראות איך מתמודדים כרגע עם המצב שילדים מתחת לגיל 16 רוכבים עם אופניים חשמליים, בחוסר אחריות של ההורים. אז אנחנו יכולים לשחק בת יענה ולהגיד – לא תפקיד שלנו, תפקיד של המדינה, תפקיד של המשטרה, אבל חס וחלילה שיהיו הרוגים, חברים, זה אחריות שלנו גם. ולכן, אני חושב שכן צריך לפעול ולעשות. נכון, כרגע מה שמונח על השולחן זה לא תוכנית מפורטת. יש כאן משהו עקרוני. כי אם אנחנו מקבלים החלטה שאנחנו לא רוצים להיכנס לנושא הזה בכלל של אכיפה וזה רק המשטרה ורק המדינה תממן וכו', אז חבל כרגע שהצוותים יעבדו. נקבל החלטה שזה לא נכון, נוריד את זה מהבקשה של אגף הביטחון, ואז עיריית רמת גן תחכה שהממשלה תציל אותנו בנושא הזה. ואנחנו נגיד לציבור – אנחנו, מועצת העיר ברמת גן, קיבלנו החלטה שהבעיה הזאת היא בעיה של המדינה, אנחנו לא מתמודדים איתה ומה שיהיה יהיה. אני חושב שזאת לא החלטה נכונה. אני חושב שההחלטה הנכונה שלנו כנבחרי ציבור זה לגלות אחריות ולהחליט שלמרות, לצערי אנחנו עושים בהרבה דברים, שהמדינה לא עושה כל מיני דברים, אנחנו לא מטילים את האחריות רק על הממשלה, אנחנו מנסים לעשות כמיטב יכולתנו, המוגבלת, כן. לקדם דברים ולדאוג לזה שפקחים שלנו יפעלו

לשמור על הסדר. אם ילדים מתחת לגיל 16 ירכבו באופניים חשמליים, להחרים להם אותם. להביא למצב, תראו, אופניים חשמליים עולים 2,000- 3,000 שקל. פעם אחת ניקח למשפחה, תדעו לכם שההרתעה הזאת תתחיל לפעול. שההורים יידעו שמחרימים אופניים לילדים מתחת לגיל 16, ההרתעה תעשה את שלה. אני חושב שהכיוון שכרגע,

גב' רחל מרום: חוקי? זה חוקי?

מר רמי פדלון: זה במסגרת,

גב' רחל מרום: לא,

מר רמי פדלון: רחלי, אני לא אמרתי שזה הפיתרון. אני כרגע אומר שזה,

גב' רחל מרום: לגבי חלופות.

מר רמי פדלון: דקה. דקה. אם יתאפשר חוקית לעשות את זה, הרי מה מדברים כרגע? אני רוצה רגע להסביר,

עו"ד רועי ברזילי: למה אופנוע שרוכב על המדרכה לא לוקחים לו את האופנוע? למה אוטו שעושה עבירת תנועה לא לוקחים את המכונית, רק אם זה עבירה חמורה?

גב' רחל מרום: הרגולציה מאד ברורה.

עו"ד רועי ברזילי: אבל אופניים אפשר לקחת את כולם. תחשוב על זה.

מר רמי פדלון: רועי, רועי,

מר אביהוא בן משה: אני לא מבין, כאילו, אתה נגד החוק עצמו? נגד הרעיון? נגד החוק? עצם זה שיש לך יכולת לאכוף מול רוכבי אופניים חשמליים, קודם כל ברעיון עצמו, אתם הולכים להגיד שאתם נגד הרעיון?

מר אדם קניגסברגר: רגע, שמעת את רחל?

מר אביהוא בן משה: אני לא איש מקצוע.

גב' רחל מרום: הו, יפה, תודה.

(ניתוק מיקרופונים)

מר שמואל לרמן: די. די. רבותי, די. תראה למה הבאת. מי אמר לך לדבר? פדלון יש לו זכות דיבור כרגע. אביהוא, אתה לא מוקלט כי התור הוא של פדלון. מפריעים לו. תנו לרמי לדבר. רמי, דבר.

מר רמי פדלון: תראו, שלום, אנחנו באיזו שהיא נקודת החלטה. אם ההחלטה של המועצה תהיה שאנחנו כעירייה לא מוכנים להתמודד עם הדבר הזה ומעבירים את זה לאחריות משטרתית בלבד, אז כל הצוותים המקצועיים שהקמנו כרגע באגף ביטחון, נפזר אותם, כי אין צורך שהם יעבדו. אם נקבל החלטה שאנחנו כן רוצים להיכנס לנושא הזה וזה כן משהו שאנחנו נתמודד איתו, אז הצוותים המקצועיים ימשיכו לעבוד מול פורום ה-15 ומול גופי ממשל אחרים, כולל משרד התחבורה. אגב, הכישלון הוא פה של משרד התחבורה, רחלי, אל תתבלבלי, הכישלון הוא של משרד התחבורה שלא טיפל באתגר הזה כמו שצריך. זה לא אף אחד אחר, זה רק הוא. ונתן יד לכל התהליך הזה להתגלגל, ואני לא יודע מה תרומתו של המדען במשרד התחבורה, אבל הכתובת היא בפירוש משרד התחבורה. אנחנו כרגע כעירייה יכולים לקבל החלטה שאומרת – אנחנו רוצים להתמודד עם האתגר הזה, ולכן נאשר את הכיוון הזה שאנחנו מגדירים אותו. או להגיד – אנחנו לא רוצים להתמודד, המשטרה תטפל. תודה.

גב' רחל מרום: זה לא מה שאנחנו אומרים.

מר רמי פדלון: זו המשמעות של ההחלטה.

גב' רחל מרום: זה לא מה שאנחנו אומרים.

מר רמי פדלון: זו המשמעות של ההחלטה.

גב' רחל מרום: לא נכון.

עו"ד שי בכור: ומחר כל אחד יהיה לו רחפן ותצטרך לאכוף גם רחפנים ומטוסי כנפיים סילון אישיים.

מר ליעד אילני: מר זינגר, אני אומר משהו שישרת אותך.

מר ישראל זינגר: קודם כל, אני כן מאמין, למרות עקיצות הדדיות, שלכולנו, אני משוכנע שלכולנו הנושא של חיי אדם בהחלט הוא חשוב. אז יש כל מיני הערות. וגם לא צריך, אדם, לזלזל אם אומרים שירד מספר תאונות הדרכים. זה לא אומר, לא אמר רמי לרגע בגלל זה או זה. יש בטח הרבה גורמים. אנחנו מתייחסים לעובדות כמו שביקשת מקודם.

מר אדם קניגסברגר: יפה.

מר ישראל זינגר: עוד משהו לגבי עובדה אחרת. הנה, גם בנושאים אלה עיריית רמת גן נקטה יוזמה, היתה יוזמה של שי שפנה אלי ועלה כסף לעירייה. רק בתמצית – יש רכב דו גלגלי, שכשהוא מגיע לפני רמזור ויש גלאי מתכת, בגלל שהרכב דו גלגלי הוא קל,

מר שמואל לרמן: גלאי משקל, לא מתכת.

מר ישראל זינגר: או קיי, משקל, שפועל על פי משקל, אז הוא לא מספיק, הוא קל מדי והוא לא מפעיל. ואז לפעמים, הרמזור הרי מתחלף לפי אלה שעומדים. ולכן השקענו שיהיה צבע מיוחד, כי אחרת בלילה מה אומרים? ומזה קרו לא מעט תאונות. אין שוטרים לרוב, אין רכבים לרוב, ונוסעים. וחלק מהתאונות היותר קשות קרו בלילה. אז זו דוגמא של משהו, לגבי לחץ. זה דבר אחד. ולכן, הנה דוגמא למשהו באמת חדש שנעשה. עוד איזה שהוא נתון, כי הוזכרו פה שבילי אופניים. כולנו, אני חושב שבנושאים הללו כולנו בדעה אחת, רק שאולי העובדות לא ידועות. אז צדק אריה במה שאמר, אני רק רוצה להגיד שאחרי שיתקבלו האישורים וגם האישורים ה- בוא נגיד, גם האישורים הכספיים ממשרד התחבורה, אז אנחנו מקווים כי יש פה תהליך של כסף, אי אפשר להתחיל לפני זה, אבל זה אושר עקרונית גם בפגישה האחרונה עם שר התחבורה. אנחנו מתחילים בשנה זאת בהקמת 3 שבילי אופניים גדולים – ברחוב רזיאל, ברחוב אלוף שדה. סוף סוף להתחיל, כי זה התעכב, כי זה היה פה ... קשור, שביל יהונתן על גדת הירקון, אנחנו נרחיב גם את זה.

שתי נקודות שלא הוזכרו, אבל עוד נקודה אולי להבהיר פה, אנחנו לא לוקחים את תפקיד המדינה ואנחנו בהחלט לא. מה שיש פה, אם תקראו את מה שהוצע בסוף על ידי הצוות המקצועי בראשות שומרוני, ובהחלט יש לברך אותו, זה לעשות חשיבה, הרי מה קרה? הרשויות לא כולן, וביקשו מהרשויות להביע עמדה. הרבה פעמים, לא הרבה פעמים, לפעמים המדינה מנחיתה. יש מספיק מקרים, ואז זה טוב או לא טוב, לרוב בלי התייעצות זה לא טוב. במקרה זה המדינה, נכון, צודק רועי, לא חשבה מה עושים, איך עושים, והעובדה היא שזו תחילת התהליך. אני מסכים עם כל מי שדיבר פה ואמר – צריכים לחשוב ולעשות. לא כל כך רגילים לעשות תוכניות במדינה עצמה על דברים כאלה. אבל אם כבר הטילו לפתחן של רשויות מקומיות, אז לא להביע עמדה. ואם ביקשו, כמו בנושאים אחרים, את שומרוני להיות חלק מצוות ארצי גם שיציע, בסוף הממשלה צריכה להחליט, אני חושב שזה נכון, כי כנראה יודעים שיש פה צוות שיודע לחשוב ולעשות. שתי נקודות שלא הוזכרו, לא אחזור על הדברים האלה.

מבחינת חינוך – תראו, ההורים, כי אנשים דיברו על ההורים, אין ספק שאם, ואני לא יודע באיזו צורה כי עוד אין החלטות סופיות, אם ההורים יראו שבצורה זו או אחרת החוק מאפשר איזו שהיא תפיסה, החרמה, זה קרה גם בנושאים אחרים, אז ההורים, לפני שנים ציינתי שרצוי שתהיה ברית בין המבוגרים, המחנכים וההורים בואו נגיד, לטובת הילדים, כולנו היינו ילדים והיינו יותר שובבים, ובסך הכול המטרה היא משותפת. אז אני

חושב שההורים יפעילו, יופעל, במירכאות או לא במירכאות, לכשתהיה חקיקה זו או אחרת ואמצעי של אכיפה או לא, לחץ על ההורים שהם ישפיעו הילדים. ולכן העניין יילך די מהר, כי זה יפגע בכיס, כשיהיה ואיך יהיה.

ונושא אחר, שלמעשה אני פונה לשומרוני לבדוק, האם בכלל המדינה הלכה או מתכוונת ללכת בכיוון אחר, הרי בחנויות האופניים שמוכרות, כך נמסר לי, משנים, מגדילים את המהירות, ומכיוון שזה שטח פרוץ אז יכול להיות שצריך להיות גם משהו ברישוי של הבאת אופניים חשמליים. זה סיפור אחר.

אני רק רוצה לסכם. אני כן חושב, חברים, כולנו הבענו בעד, אז לא רתמנו את העגלה לפני הסוסים. ביקשו מאיתנו רק, ואני בהחלט מצטרף לזה, לכולנו זה חשוב, אז הניו-אנס הוא האם עושים או לא. לא עושים במקום המדינה. אלא אנחנו, כמו שאמר רמי, רוצים לקחת חלק, כלומר, אלה המומחים אצלנו, רוצים לקחת חלק בחשיבה איך לעשות את זה, דקה לפני שמשהו זז. תסכימו איתי שאם רק במקום אחד חושבים מה קורה, זה לא מספיק, והרבה פעמים משיתים על הרשויות גזירות או חוקים שלא תמיד יש להם, מתבססים על מציאות קיימת. אז עוד לא הופעל שום חוק, עוד לא הופעל שום קנס, עוד לא הופעלה שום תפיסה. לכן ההצעה פה היא בעצם לאפשר להמשיך. אנשים באגף הביטחון, אלה שעוסקים בכך, מה שרמי אמר הצוותים, לא מקבלים תוספת על העבודה הזאת. אני חושב שזה כן נכון וראוי שימשיכו לעסוק בכך, זאת בעצם הבקשה שלנו.

<u>מר אביהוא בן משה:</u> ראש העיר, רק תזכיר שבכל מצב זה חוזר חזרה לפה כשהחוק הזה עוד מחכה.

<u>מר ישראל זינגר:</u> ברור.

<u>מר אביהוא בן משה:</u> עם כל הבקשות שלכם לגבי איך זה ייראה.

<u>מר ישראל זינגר:</u> כן, כן, שכחתי. חיים גלרמן, מה שהוא אמר,

<u>מר חיים גלרמן:</u> מה שאני מבקש לדעת, האם זה יחזור למועצה על מנת לקבל החלטה?

מר ישראל זינגר: שומרוני, נדמה לי שנקודה אחת, ורציתי להשאיר לך את זה לברר, שיהיה ברור מהו התהליך ולמה לא יכולנו, כי אני חושב שלא יודעים, תבהיר להביא יותר פרטים כי בדרך כלל אנחנו מביאים משהו שתלוי רק בנו. אז תבהיר בבקשה את התהליך בקצרה.

מר שמעון שומרוני: אני רוצה להבהיר – החוק אושר. אושר ונכנס לתוקף ב-16 בפברואר. הנוהל הוכן על ידי משטרת ישראל, שאנחנו כרשויות מתנגדים לנוהל שהוצע. בנוהל יש הרבה לקונות. מה שהצגתי לכם זה חלק מהלקונות. משטרת ישראל זרקה את הכדור אל הרשויות המקומיות, אנחנו קשה לנו להתמודד. מי שאמר שקשה, קשה להתמודד, זה אתגר. עם אתגר נוכל לעמוד, זה לא שלא נוכל לעמוד, נוכל לעמוד באתגר במגבלות שלנו. הנוהל הזה לא אושר על ידי היועץ המשפטי. חוק העזר העירוני נועד לתפוס את האופניים. התפיסה של האופניים היא בחוק. בחוק מאפשרים לנו לתפוס את האופניים, בחוק מאפשרים לנו לתת קנס של 1,000 ₪ למי שרוכב על אופניים שמתחת לגיל, מעבר ל-1,000 ₪. ופה הלקונה בין הנוהל לבין החוק. החוק מדבר על 1,000 ₪, הנוהל אומר שאסור לי לקנוס את הנער. זה פער. שניים – רווח, לך אמרת שאין שניים, שניים יש. תפיסת אופניים זה שניים, קנס זה גם שניים. הבעיה שלנו זה לא השניים, הבעיה שלנו זה הנושא של, גם סמכות עיכוב זה שניים. כך שהחוק מבחינתנו מלא. יש הרבה אתגרים שאנחנו צריכים להתמודד. עם האתגרים, במידה ותחליטו שכן הולכים, צוותי העבודה יישבו על כל הנושא הזה, יפרטו את זה לפרוטות, נכין חוק עזר עירוני לעניין התפיסה. עניין התפיסה מחייב אותנו בחוק עזר עירוני, השאר זה החוק קובע. הקנס, הגיל, כל זה החוק כבר קובע וקיים לנו. בסך הכול מבחינת האגף, גם האגף וגם האגפים האחרים ששותפים, נתמודד עם כל האתגרים שיש לנו פה. ההחלטה צריכה להתקבל על ידיכם. תודה.

מר שמואל לרמן: הצבעה, רבותי.

עו"ד רועי ברזילי: יש דברים שממש לא ברורים, שהם לא ברורים בהבהרה שלך, עם כל ה -

מר ליעד אילני: שמוליק, מביאים פה משהו, תנו לנו לשאול שאלות. זה לא,

מר שמואל לרמן: כל אחד יש לו 5 דקות.

מר ליעד אילני: בסדר, אבל 5 דקות, בעקבות הדברים נוצרו שאלות.

עו"ד רועי ברזילי: קודם כל, לפי הנוסח הזה אנחנו לא מאשרים אכיפה רק של החוק שקשור באופניים וקורקינטים. מה לא? כתוב – כולל תפיסת אופניים. אנחנו מאשרים את כל מה שכתוב בהוראות החוק.

מר שמעון שומרוני: אז זה השם שלו – אכיפה.

עו"ד רועי ברזילי: אכיפה, אבל אכיפה, יש בה עוד תחומים של אכיפה.

מר שמעון שומרוני: לא.

עו"ד רועי ברזילי: רק אופניים?

מר שמעון שומרוני: זה רק אופניים.

עו"ד רועי ברזילי: או קיי.

מר אדם קניגסברגר: אם זה רק זה צריך להיות כתוב.

מר רמי פדלון: תראה אותו, אדם. אתם תראו את החוק לפני שזה.

מר ישראל זינגר: צריך לבדוק אפשרות שיתכננו ויביאו אותו לכאן.

מר שמואל לרמן: אני קורא את הצעת ההחלטה. אריה רצה להציע הצעת החלטה משלו?

מר משה רווח: שומרוני, לזה אני מתכוון אין שינויים. זה לא עשוי.

עו"ד רועי ברזילי: שומרוני, במסגרת הנוהל ובמסגרת התקנות,

מר אדם קניגסברגר: רגע, תקשיב, אני מבקש, אני מבקש 3 דקות כדי להחליט.

מר שמואל לרמן: לא, אדם, מספיק, אי אפשר תמיד בסוף עוד שאלות. די. כל אחד דיבר.

מר אדם קניגסברגר: אתה יכול לתת לי עוד 3 דקות.

מר שמואל לרמן: לך אישית כן. בסוף הבטחתי לך. ביקשתי 3 דקות.

מר אדם קניגסברגר: אבל למה לקבל פה הצבעה שאתה נגד או בעד? מה שאנחנו מציעים, ברוח הדברים שגם ראש העיר אמר, תקשיבו, הרי זה לא נושא של אופוזיציה קואליציה, כולם רוצים שזה יהיה יותר טוב.

מר שמואל לרמן: או קיי.

מר אדם קניגסברגר: לדעתי, וממה שאני שמעתי פה מחברים, שחלקם יותר מנוסים ממני בתחומים האלה. גם רחל אמרה משהו שהיה כדאי להקשיב לו וגם שלום. אני אומר, היות שהדבר לא בשל לחלוטין, לא בשל, בואו לא נצביע, נביא את זה אחרי שתהיה איזו שהיא ועדה בראשותו של אדון שומרוני, אחרי שהחוק יהיה כתוב כבר ואנחנו נוכל להצביע, לדעת על מה אנחנו מצביעים. אנחנו לא רוצים לעכב כלום,

מר ישראל זינגר: בינתיים אתה מסכים שצוותים יעבדו?

מר אדם קניגסברגר: בוודאי.

מר ישראל זינגר: אז זה מה שכתוב.

מר אדם קניגסברגר: לא. לא. אין צורך בהצבעה,

מר שמואל לרמן: אדם, רק שניה. עו"ד שואקה רוצה לומר כמה מילים.

מר אדם קניגסברגר: כן, בבקשה.

מר שמואל לרמן: ליעד, בבקשה, ליעד.

עו"ד דוד שואקה: רק אולי לעזור להבין את המשמעות של ההחלטה כמו שאני רואה אותה. בעצם יש שאלה עקרונית – האם העירייה תאכוף בעצמה, כן או לא? כי לפי החוק יש אפשרות שהעירייה לא תאכוף. זה כן אתם צריכים להחליט. כי אם ההחלטה היא שהעירייה אוכפת, יש שורה של צעדים ששומרוני הסביר אותם, שהעירייה צריכה להיערך ולהכין, ויש ועדות, וצריכה להיות עבודה. ברור, כולכם צודקים שהעניין הזה עוד לא מגובש, יש הרבה סימני שאלה, יותר מאשר סימני קריאה, ועדיין יש הרבה עבודה. אבל, כדי שהעבודה תתחיל, צריכה להיות החלטה האם העירייה בכלל אוכפת. אם תחליטו שהעירייה לא אוכפת, אז אין על

מה לעבוד. אז אף אחד לא יעשה, לא יקומו הוועדות, לא יתקדמו בתהליך ולא יהיה, כי החלטתם שהיא לא אוכפת. לכן כן חשוב היום להחליט האם עיריית רמת גן רוצה לאכוף את החוק הזה, כן או לא. שוב אני אומר,

מר ליעד אילני: אז אני מבקש,

עו"ד דוד שואקה: תן לי לסיים בבקשה. לכן ברור שזה שהעירייה תחליט שהיא אוכפת, לא מתחילים באכיפה מחר בבוקר. כי הסבירו שעדיין המשטרה לא אישרה נוהל, עדיין היועץ המשפטי לממשלה לא אישר את הנוהל שעדיין לא קיים. עדיין העירייה, יהיו הרבה שאלות ששומרוני העלה גם תהיות ושאלות שהעירייה תצטרך להתמודד איך היא אוכפת, מה היא עושה, איך היא עושה. אבל, המטרה של ההחלטה היום היא להתניע את התהליך הזה שייקח זמן.

נקודה שניה – זה הנושא של תפיסת אופניי, שמופיע בהצעת ההחלטה, שגם צריך להחליט עליו היום. כי אם אתם מחליטים שהעירייה כן תתפוס אופניים, כפי שהסביר שומרוני, זה מחייב חוק עזר. ולכן, אם תחליטו שכן, צריך להתחיל להיערך ולהכין את חוק העזר, שיבוא בסופו של דבר לאישור המועצה. אבל אם תחליטו שהעירייה לא תעסוק בתפיסה, אז לא נתחיל להכין את חוק העזר. לכן, שני האלמנטים האלה, חשוב להחליט עליהם היום: אחד – שהעירייה אוכפת; שתיים – שזה יכלול גם תפיסת אופניים. ועל סמך זה, זו ההחלטה, זה הפירוש של ההחלטה.

מר ליעד אילני: אפשר להגיש הצעה מקבילה? אנחנו בעד אכיפה, רק ...

מר ישראל זינגר: אני חושב שמבחינה חינוכית אנחנו לא יכולים לומר לדעתי שאנחנו נגד אכיפה. באיזו צורה? יש עוד הרבה מהלכים. אבל זה כאילו לומר שאנחנו לא, אבל עקרונית שאנחנו בעד אכיפה בנושא, איך שיוחלט וכשיוחלט, אני חושב שכל מבוגר אחראי, כל הורה, כל סבא, כל חבר מועצה נבחר ציבור לא יכול, זה הכי נוח להגיד מהצד, לא לחפור ולעשות. כלומר, בהמשך למה שהיועץ המשפטי אמר, אני חושב שזה, גם מהבחינה החינוכית, זה מאד הגיוני וכמעט מחויב המצפון – כן. איך ומה? הדרך היא עוד ארוכה.

מר ליעד אילני: שמוליק, בחצי דקה. אני חושב, קודם כל, ראש העיר, אני רוצה לומר משהו בעניין הזה לגביך. ואמרו פה החברים, צריך להבין, במרחב הציבורי כל מה שקורה, בסופו של דבר התושבים באים בטענות לראש העירייה. ובעניין הזה אני רוצה לחזק אותך. לא יכול להיות שהעירייה, נגיד העירייה לא עושה כלום, זה המשטרה צריכה לטפל. בסופו של דבר, הוא אחראי בעיני התושבים, לטוב ולרע, למה שקורה פה. ואנחנו כמועצה צריכים לתת לו את הכלים. יחד עם זאת, אני באופן אישי מתנגד להחרמה. אני מבין, שומרוני הסביר לי עכשיו שאנחנו לא יכולים לתת קנסות. אני חושב שמה שכן צריך לעשות זה שהעירייה, בוודאי צריכים לאכוף כן, להחרים לא.

מר ישראל זינגר: ... קנסות ...

מר ליעד אילני: אז אני רוצה להציע מה העירייה צריכה לקדם בעיני. אם העירייה היום, פקחים, שיטור עירוני, יודעים לבוא ולתת קנסות, גם לנערים פחות מגיל 16 שמקימים רעש בגינה ציבורית בלילה, והקנס הזה, מי שצריך לשלם אותו הוא ההורים שלהם, גם פה, מי שצריך לשלם את הקנס הם ההורים. החרמה היא בעיני לא אמצעי נכון. קנסות כן ישרתו את המטרה. פעם ראשונה אזהרה, פעם שניה קנס להורים.

מר ישראל זינגר: זה יהיה בסוף כך.

מר ליעד אילני: זה מה שהעירייה צריכה לקדם. בוא נאכוף את זה.

מר ישראל זינגר: אבל זו כרגע ההצעה.

מר אדם קניגסברגר: אני מבקש שתחזיר רגע את החוק.

מר ליעד אילני: אני אגיד לך, מעל גיל 16 הוא חייב לשאת עליו תעודת זהות. אם הוא לא נושא,

???: הוא לא חייב.

מר ליעד אילני: מה זה הוא לא חייב? בוודאי שהוא חייב לשאת תעודת זהות. הוא חייב.

מר אביהוא בן משה: ליעד, אפשר עדיין לדון בנושא הזה במסגרת חוק העזר העירוני שזה יבוא לפה.

מר ליעד אילני: אני נגד החרמה. אני רוצה להצביע בעד, לא על החרמה.

מר אביהוא בן משה: אבל כרגע לא מדובר על הנוהל הספציפי מה הולכים לעשות, קנס או דו"חות.

מר ליעד אילני: לא, זה מה ששומרוני אמר ... שואקה אמר שחייבים.

מר אריה מזרחי: יש לי הצעה מקבילה.

מר אביהוא בן משה: כן או לא שהעירייה תאכוף את העניין.

מר ליעד אילני: בוא נשאל אותו – שואקה, אפשר להצביע הצעה חלופית, בעד אכיפה, בלי החרמה?

מר אביהוא בן משה: או שהאכיפה תהיה בהמשך.

עו"ד רועי ברזילי: אפשר להרחיב את האכיפה לאופנועים שנוסעים בשדרות הילד?

עו"ד דוד שואקה: אני חושב שבשלב הזה צריך להשאיר את כל האופציות פתוחות.

מר אביהוא בן משה: בדיוק. גם אני.

עו"ד דוד שואקה: ואחר כך בהמשך אפשר יהיה להתנגד.

(מדברים ביחד)

מר שמואל לרמן: ניתקתי את כולם. ניתקתי את כולם, כי אי אפשר ככה, הרעש הוא בלתי נסבל.

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה לומר משהו.

מר שמואל לרמן: משפט.

מר אדם קניגסברגר: רציתי לברך אתכם שבנושא הזה מתקיים באמת דיון. ככה הדברים צריכים להתנהל. אין פה אויבים. אנחנו רוצים בנושא הזה גם לדון. מה שלי מפריע זה מה שהפריע לרועי, החוק הזה מאפשר אחר כך ליועץ המשפטי להחליט מה שהוא רוצה, משום שהמשפט, תן לי דקה, מה שהוא אומר, הוא אומר – הנושא כולל תפיסת אופניים, זאת אומרת, שיהיה אפשר לאכוף גם דברים אחרים.

עו"ד דוד שואקה: אבל, אדם, הסברתי שלזה צריך חוק עזר, וחוק העזר יבוא לפה.

מר ישראל זינגר: יבוא לפה ואם ...

מר דני גולדשטיין: אדם, אם חוק העזר לא יתאים לנו,

עו"ד רועי ברזילי: אבל חוק העזר נוגע רק לנושא של תפיסת אופניים.

(מדברים ביחד)

עו"ד דוד שואקה: אני רוצה להציע משהו. אם זה מפריע לכם, אם זה מפריע למישהו מחברי המועצה, אפשר למחוק את הסוף – על כל המשמעויות הנלוות. את זה אפשר למחוק מההחלטה.

מר אדם קניגסברגר: אני הייתי מבקש, כשיהיה החוק, החוק יהיה חוק בנושא תעבורה ולא בנושא שילוט.

עו"ד דוד שואקה: ...

מר אדם קניגסברגר: כתוב כולל, כולל.

גב' רחל מרום: לרבות. זה יכול מחר להיות לרבות שילוט, לרבות הרבה נושאים אחרים.

עו"ד רועי ברזילי: יש חוק מ-2011 של אכיפה.

גב' רחל מרום: אם שומרוני מדבר על תעבורה,

עו"ד דוד שואקה: אמרתי, יימחק על כל המשמעויות הנלוות.

גב' רחל מרום: זה לא פותר את זה, שואקה. זה לא פותר.

עו"ד דוד מנחם: אני הייתי שואל את שואקה, כעורך דין, אם היה אפשר להוסיף – כולל אפשרות תפיסת אופניים. ואז אתה פותר את הבעיה.

גב' רחל מרום: לא, אתה לא פותר.

עו"ד דוד מנחם: סליחה.

גב' רחל מרום: דוד, תקשיב רגע.

עו"ד דוד מנחם: אני רוצה הסבר. שניה. ברגע שאנחנו כותבים פה – כולל אפשרות – זה מאפשר ליועץ המשפטי, שניה, רגע, רגע, להירגע קצת, כשאתה אומר כולל אפשרות, אנחנו פותרים את כל, ככה נראה לי, את כל ההיבטים שנשמעו פה. ברגע שאתה נותן אפשרות לתפיסה, זה מאפשר ליועץ המשפטי להתחיל לעבוד ובסוף נחליט בחוק העזר אם תופסים או לא תופסים. זה אפשרי דבר כזה? היועץ המשפטי אמר שזה אפשרי, שזה נכון.

גב' רחל מרום: לא צריך להיות משפטנים. לא צריך. תקרא, תקרא את ה ...

מר ישראל זינגר: חברים, תראו, כולנו קודם כל, זה נכון שפה הדעות נשמעות מכל הכיוונים בלי קשר, כבר אי אפשר לדעת מי שייך למה, וזה טוב, מבחינת סיעה פוליטית זה נכון. אני חושב שבקטע הזה, הרי פה מדובר על משהו שאני לא רואה, ובואו נהיה מעשיים, שהמדינה תקדם את זה מחר מחרתיים. הרי פה מדובר על משהו שפנו שעבודת ההכנה תעשה, עבודת ההכנה, יכול להיות ש- מה זה יכול להיות? רשות אחרת תחשוב על משהו אחר. בסוף, בסיכומו של דבר יגיע, אני אומר לכם מה יהיה הצעד הבא – רשויות יתבקשו, בעיקר הרשויות הגדולות שבעצם משתפות פעולה ויש להם צוותים שיכולות לדון בנושאים שבסוף מתקבלים או לא מתקבלים בכנסת, לכן יגיע דיון משותף, כמו בנושאים אחרים, בין מרכז השלטון המקומי שישמע את ההמלצות מהרשויות. הרי כל רשות יושבת, ואני יודע מהחברים, ודנים. אז לא כל מילה, לא כל תו ולא כל אות שפה

יהיה דווקא. ואז, הרשויות המקומיות יציעו, הממשלה, זה תהליך, איך אומרים, שבכלל, אני חושב, לא, אני יודע, זה בתחילת הדרך, אני חושב שהמסר היחידי שיכול לצאת מפה לציבור, וחבל שלא, כי על סמנטיקה או לא, שאנחנו נותנים את הדעת על נושא שהוא נוגע, ואת זה אמרו כולם בצורה זו או אחרת, שנוגע לחיי אדם. ואם מדובר על ילדים, אמנם הפגיעה יכולה להיות במבוגרים וזה, אבל משהו שנוגע בעיקר לילדים, אני חושב שזה חשוב לכולנו. המסר היחידי שכל אחד יבין מהאזרחים, שמועצת העיר רמת גן, לדעתי, הייתי רוצה פה אחד, נותנת את הדעת, אני חושב שזה גם הודעה שיכולה לצאת בשם כולנו, זה הפירוש שלי, נותנת את הדעת ובעצם מבקשת תוספת, זה הפירוש, מהצוות המקצועי להביע עמדה מקצועית ולבדוק את ההיבטים, כי חשוב לנו, חשובים לנו חיי אדם. זה מה שאני חושב.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> יש לי שאלה, אם נדחה בשבועיים, עד למועצה, מה יקרה?

<u>מר ישראל זינגר:</u> מה יעזור עד אז?

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> להביא את החוק מנוסח, כמו שיהיה חד וחלק, ושלא יהיה פה,

(מדברים ביחד)

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> הוא לא יעבוד סתם. ישראל, הייתי מבקש שהיועץ המשפטי שלנו פה, סליחה ישראל, יתייחס למה שאמרתי.

<u>מר ישראל זינגר:</u> רגע, שניה, הבנתי. יש פה חששות, אני חושב לא מבוססים, אבל יש פה חששות,

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> סליחה, יש לנו ניסיון.

מר ישראל זינגר: רגע, רגע,

מר אדם קניגסברגר: היועץ ...

מר ישראל זינגר: אבל למה אתה מפריע? יש פה חששות, לדעתי לא מבוססים, אבל יש פה חששות לחברים שאולי זה נוגע גם לדברים אחרים. אני מבין את החוק, אני שואל אותך, שפה מדובר ברשויות מקומיות בנושא של, זה לא פיקוח ואכיפה בנושא שילוט רישוי עסקים.

עו"ד דוד שואקה: אך ורק אופניים חשמליים.

מר אדם קניגסברגר: אז שיהיה כתוב לא כולל.

עו"ד רועי ברזילי: אבל החוק עצמו,

עו"ד דוד שואקה: זה הנושא ועל זה ההחלטה.

עו"ד רועי ברזילי: שניה, זה חשוב. החוק ל ... הפיקוח והאכיפה העירונית,

מר אריה מזרחי: אני רוצה להגיד, ההצעה שלי היא,

מר רמי פדלון: מה עם הצבעה? נו, מספיק כבר.

עו"ד רועי ברזילי: שואקה, מה ההגדרה של ...

עו"ד דוד מנחם: להוסיף את המילה אפשרות. אפשרות. היועץ המשפטי, בוא נשאל, מה שאמרת,

מר רמי פדלון: הרב דוד מנחם, מספיק.

מר שמואל לרמן: אתה רוצה להציע את ההצעה שלך?

מר אריה מזרחי: אני רוצה,

עו"ד דוד מנחם: הייתי מבקש שהיועץ המשפטי יתייחס למה שאמרתי, האם זה נראה או לא נראה, אם אפשרי.

מר שמואל לרמן: אריה, מה אתה רצית?

עו"ד רועי ברזילי: שמוליק, מישהו קרא את החוק? מישהו קרא את החוק?

מר אריה מזרחי: לא נותנים לדבר.

עו"ד רועי ברזילי: מי קרא את החוק פה? מי מחברי המועצה קרא? קראת את החוק, זינגר? קראת את החוק? תקראו את החוק רגע.

מר אריה מזרחי: ההצעה שלי, אני רוצה להגיד, ההצעה שלי משאירה את כל האופציות פתוחות לצוות המקצועי להתחיל לפעול.

מר שמואל לרמן: רבותי, די. אני מציע, אחרי ההצעה שלך אני מעלה,

(מדברים ביחד)

עו"ד דוד מנחם: אני גם רוצה להציע הצעה, סליחה.

מר שמואל לרמן: אתה צודק. אתה צודק. שלום, אתה צודק.

מר אריה מזרחי: שלום, תן לי בבקשה לסיים.

מר שמואל לרמן: אחרי אריה אני מעלה להצבעה שתי אפשרויות.

עו"ד דוד מנחם: לא. אני רוצה גם להציע הצעה, סליחה.

מר שמואל לרמן: אנחנו טוחנים מים.

עו"ד דוד מנחם: נכון, טוחנים. אני אמרתי משהו וביקשתי התייחסות של היועץ המשפטי. לא דיברתי בכלל.

מר שמואל לרמן: מה?

עו"ד דוד מנחם: מה? אתה נותן לכולם לדבר מה שלא צריך לדבר, ... 3 שעות אצלך תמיד, וכשאני מדבר ...

מר שמואל לרמן: אז בבקשה, דבר.

עו"ד דוד מנחם: אז אני אמרתי, גם לי יש הצעה. בנוסף למה ששואקה אמר להשמיט את המשפט האחרון, להוסיף את המילה,

מר שמואל לרמן: אפשרות.

עו"ד דוד מנחם: אפשרות.

מר שמואל לרמן: ראיתי.

עו"ד דוד מנחם: ואני הייתי רוצה לדעת מה היועץ המשפטי אומר, אם שמים את המילה אפשרות, האם זה טוב יותר או פחות ...

מר שמואל לרמן: בבקשה, דוד, זה טוב או רע? זה מגדיל את מרחב הפיתרונות שלך?

עו"ד דוד שואקה: אם זה טוב או רע, אתם תחליטו, אבל מבחינתי זה אפשרי, אין בעיה להוסיף את זה.

מר שמואל לרמן: או קיי.

מר אריה מזרחי: עכשיו אני רוצה לומר,

מר ישראל זינגר: רגע, אז אפשר ל -

מר אריה מזרחי: רגע, רגע, תנו לי לדבר. אני לא מבין, לא נותנים לדבר.

מר ישראל זינגר: סליחה, אם כך,

מר אריה מזרחי: שניה, תקשיבו רגע.

מר ישראל זינגר: רגע, אריה. אם כך, הצעה אחת, אתה תציע את השניה, הצעה אחת, אני קורא מחדש, תראה דוד אם אני אומר כל מילה.

מר שמואל לרמן: תקרא את זה לפני ההצעה.

מר ישראל זינגר: תקרא את זה לפני ההצבעה ויש שתי הצעות.

מר שמואל לרמן: מה ההצעה שלך? נצביע גם עליה.

מר אריה מזרחי: אני רוצה להסביר שההצעה שלי משאירה את כל האופציות פתוחות ולצוות המקצועי להתחיל לפעול.

מר שמואל לרמן: מה ההצעה?

מר אריה מזרחי: לקידום הנושא לטובת האזרחים. וגם אפשר לבוא עם משהו לאזרחי העיר. ההצעה היא כזאת:

המועצה מחליטה שמתחילים בפעולות ההסברה בבתי הספר ובציבור.

???: זה כבר עושים מזמן.

מר אריה מזרחי: או מזרזים את סימון ובניית שבילי האופניים בעיר לאלתר. ולגבש, עכשיו הצוות המקצועי, את אפשרויות האכיפה ולהכין לאישור המועצה כחוק עזר. זאת אומרת, אין לנו פה משהו בנוי.

מר ישראל זינגר: הבנו.

מר שמואל לרמן: מי בעד ההצעה שהקריא כרגע אריה מזרחי? ירים את ידו. מי בעד ההצעה של אריה?

מר עזרא נחום: מי בעד? 4. מי נגד?

מר שמואל לרמן: אין נגד. יש הצעה אחרת. מי בעד ההצעה שאני מקריא אותה:

מועצת העיר מאשרת, כשזה יתאפשר חוקית, לאכוף את החוק לייעול הפיקוח והאכיפה העירוניים ברשויות המקומיות, כולל אפשרות תפיסת אופניים/קורקינטים חשמליים עמם בוצעה העבירה. נקודה.

???: זה כל החוק?

מר שמואל לרמן: מה שהקראתי.

מר עזרא נחום: מי בעד? ירים את ידו. 13 בעד.

מר שמואל לרמן: מי נגד,

מר ישראל זינגר: אין נגד.

מר עזרא נחום: ההצעה הזו התקבלה.

מר שמואל לרמן: לא. מי נגד שתי ההצעות? יכול להיות מישהו שלא רוצה לא את זאת ולא את זאת. מותר לו גם. מי נגד שתי ההצעות?

מר אדם קניגסברגר: מצביעים עכשיו על ההצעה הזאת, לא שתיים. על הקודמת הצבענו.

מר שמואל לרמן: הצבענו גם את זאת עכשיו. ועכשיו מי נגד שתיהן?

מר עזרא נחום: אי אפשר להצביע פעמיים. ההחלטה התקבלה.

עו"ד דוד מנחם: התקבלה כבר.

מר עזרא נחום: הצעת ההחלטה התקבלה.

א. הצעת החלטה של מר אריה מזרחי חבר מועצת העיר: **המועצה מחליטה שמתחילים בפעולות ההסברה בבתי הספר ובציבור או מזרזים את סימון ובניית שבילי האופניים בעיר לאלתר. ולגבש עכשיו צוות מקצועי שיכין נוהלי האכיפה ולהביא לאישור המועצה כחוק עזר.** **הצבעה:** **4 - בעד.**
ב. הצעת החלטה של מר ישראל זינגר ראש העיר: **מועצת העיר מאשרת, כשזה יתאפשר חוקית, לאכוף את החוק לייעול הפיקוח והאכיפה העירוניים ברשויות המקומיות, כולל אפשרות תפיסת אופנים / קורקינטים חשמליים עמם בוצעה העבירה.** **הצבעה:** **13 - בעד. התקבלה הצעת ההחלטה של מר ישראל זינגר ראש העירייה, כי מועצת העיר מאשרת, כשזה יתאפשר חוקית, לאכוף את החוק לייעול הפיקוח והאכיפה העירוניים ברשויות המקומיות, כולל אפשרות תפיסת אופנים / קורקינטים חשמליים עמם בוצעה העבירה.**

מר שמואל לרמן: הצבעת נגד – הצבעת לטובת ההצעה ...

מר אדם קניגסברגר: סליחה, לשבת, יש לי 3 דקות.

מר שמואל לרמן: 3 דקות. זה נכון.

עו"ד שי בכור: מר לרמן, רק הערה לפני, 10 שניות. רק אני מבקש, שומרוני, לבדוק את הנושא עם מומחה תחבורה, כדי שלא נעביר מהמדרכה אל הכביש ולא חלילה ייפגעו יותר אנשים.

מר שמואל לרמן: הבטחתי לאדם 3 דקות, בבקשה.

מר אדם קניגסברגר: רבותי, אני מבקש תשומת לב 3 דקות.

מר שמואל לרמן: 3 דקות. שבו רגע, תהיו מנומסים.

מר אדם קניגסברגר: אני רוצה להתייחס, מר זינגר, לנושא של המליאה, ברשותך, תשב ותקשיב.

מר שמואל לרמן: 3 דקות.

מר אדם קניגסברגר: ראש העיר משתמש בכל תרגיל לא מכובד כדי לא לאפשר לאופוזיציה לנצל את זכותה לקיים ישיבות שלא מן המניין או להכתיב לה כמה הצעות החלטה יעלו לדיון, הכול בניגוד לפקודת העיריות. תחילה קבע ישיבה שלא מן המניין על תוכנית המתאר, אך לאחר שהתברר לו שהנושא צריך להידון במליאה ולמרות שהוגשה על ידינו בקשה לישיבה שלא מן המניין, החליט להיות שותף ולאפשר לנו 3 הצעות החלטה. איפה מופיעה בפקודת העיריות נדיבות כזאת? איני מצפה לתשובתו של היועץ המשפטי, זו שאלה רטורית. ביום חמישי האחרון התקיימה ישיבת מליאה, מליאת הוועדה לתכנון ובנייה, ונכחו בה רק 6 חברים. איזו בושה.

ישיבה זו לא חוקית, לא היה בה אפילו לא שליש מחברי המועצה. כשבוע לפני הישיבה הגשתי לראש העיר, על פי פקודת העיריות, בקשה עם 10 חתימות לדחות את הישיבה בשבוע ימים כיוון שאנחנו נסענו, לא היינו בעיר. אך ראש העיר המכובד מצפצף על פקודת העיריות ובתשובתו למר דני גולדשטיין, ששאל מדוע לא דחה את הישיבה, אמר שלא הוגשה לו בקשה כזו. אני הגשתי בקשה למר לרמן, למר בודאגה, לכולם.

הרי אדון זינגר קבע ישיבה שלא מן המניין בנושא תוכנית המתאר. הבהרתי לו והבהרתי גם לגורמים אחרים שזה צריך להיות בתוך המליאה ולא בתוכנית המתאר. אז את זה הוא היה צריך לדחות, כי בזה רציתי להיות נוכח. אך הנה המכתב שנשלח אליו, עם החתימות ושמות המכותבים, איני מעלה על דעתי שאיש מהם לא הסב את תשומת ליבו

לבקשה. מר בודאגה, אתה לא שמת לב שביקשנו? רעות לא נמצאת פה, לא שמה לב? מר זינגר, אתה מאמין במשפט הידוע כי לשקר אין רגליים. אתה מפריע לי, דוד.

אני אחזור על המשפט – מר זינגר, אתה מאמין במשפט הידוע כי לשקר אין רגליים, כי כזב חסר בסיס סופו להיעלם. ולכן, אצלך לא ימצאו אמירת אמת, היא בכלל לא אופציה בשבילך. אבל ההכחשות והשקרים לא יחזיקו מים. הם לא ייעלמו, כי אנחנו נציף אותם בכל מקום. אבל מכיוון שאתה אדם לא הגון, חסר בושה, המשקר במצח נחושה, גם אם ימשיך ... ידי נקיות, איש לא יאמין לך, כמו לקודמך.

<u>מר שמואל לרמן:</u> תודה רבה. הישיבה הסתיימה.

_____	_____
מר שמואל לרמן	**מר משה בודאגה**
יו"ר מועצת העיר	**מנכ"ל העירייה**